

שיחות קודש

שיעורים בספה"ק 'מאור עינים'
שנמסרו ע"י ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דברים – תשפ"א

©

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור
בכתב מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

פֶּבְרוּן

נתקבות החסידות

ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור

על ידי הרב יצחק טווערסקי
שליט"א

ח. (המשך) פרשת פנחס.....

ח. שיעור א'.....

ח. כל אחד לפי מדריגתו ולפי ערכו יוכל להתקרב להקב"ה.....

ח. על ידי העמצום יכול כל אחד להתקרב להקב"ה.....

ח. הקב"ה ירד למקומות נמוכים כדי להעלות משם להקב"ה.....

ח. אדם צריך לקלוט שהקב"ה ירד בשבילו.....

ט. דתן ואבירם קיבלו מכות במקום בני ישראל.....

ט. כל מידה אפשר לקחת אותו למעלה ולמטה.....

ט. אדם ששותק מעלה את כולם להקב"ה.....

ט. במקום הכי שפל בעולם הקב"ה נמצא גם שם.....

ט. הקב"ה עשה זאת כדי לקרב אותך ואתה הולך נגדו.....

י. הכוהנים קפדנים הם ומצד שני הורידו חסד לעולם.....

י. אדם שרוצה לכעוס זה טריגר או שכועס או שמגיע לחסד.....

י. הקב"ה הביא לנו את החסד במקום הגשמי איפה שנמצאים.....

י. בשעת עבירה הפחד שיש הוא העמצום.....

יא. יש פחד שהורס ויש פחד שמקרב.....

יא. הפחד הוא כדי למנוע מאתנו מללכת למקומות שלא צריכים.....

יא. על ידי ההתאפקות שלך עושים בזה העלאת הניצוץ.....

יב. אדם שלא חי עם הקב"ה מוריד את כל הסביבה שלך.....

יב. פנחס ידע שהכאב הוא לא שלי אלא של הקב"ה.....

יב. הדפיקות לב זה הנפש שלא נותנת מנוחה.....

יב. עבודת האדם להחזיר את הימים לבחינת חכמה.....

יב. כל זמן שאדם חי עלי אדמות יש עליו מה לתקן.....

יג. כשאדם נמצא בסכנה יש לו הגנה עצמית.....

יג. במצבי חוסר אונים צריכים להגיע לאמונה והכנעה.....

יג. השיב הוא מלשון משיבת נפש.....

יג. ברגע שתיקן מידת הגבורה נהיה כהן.....

יד. שיעור ב'.....

יד. סיום תורה ותפילה הוא בשלום.....

יד. סיפור עם הרה"ק מפרמישלאן זי"ע.....

יד. התורה לא יתכן לגרום כאב וצער לאדם.....

- עבודת האדם הוא לייחד הגוף עם הנשמה ..... יד
- העיקר לעשות שלום עם עצמך ועם הסביבה ..... יד
- הכל מתחיל מאדם עצמו עלי ועל כל בני ביתי ..... טו
- אדם שמתנתק מעצמו נמצא בגלות ..... טו
- משיח לא יכול לבוא כל זמן שיש אדם שעוד לא שם ..... טו
- שנאת חנם נקרא שאני מפרנס את הסטרא אחרא ..... טו
- דווקא בחסר אונים אדם יכול להגיע לתשוקה ..... טז
- כשנהיה שקט אז המלך הגיע ..... טז
- בלי הרעש לא יודעים שהמלך הולך להגיע ..... טז
- הדרך של הבעש"ט היה יחודים ..... טז
- הקב"ה מתחיל לאבד את הסבלנות שלו ..... טז
- הכאב עוזר לאדם להגיע למטרה ..... יז
- קין חיכה לקבל המחמאה הראשונה בעולם ..... יז
- אדם צריך לדעת שיש חשבונות בשמים שאנו לא יודעים ..... יז
- אדם שחושב על עצמו מאבד את הקשר שלו ..... יז
- קין היה צריך להיכנע להבל אחיו ..... יז
- קין לא קלט את המסר שנפל בקנאה ..... יח
- ברגע שהגיע לחסר אונים התחיל להתפלל ..... יח
- אפשר להגיע לזה רק ע"י אחדות ..... יח
- דוד לא היה למי לדבר ..... יח
- דוד המלך מצא את יונתן לחבר הכי נאמן שלו ..... יח
- להגיע לבחינת משיח אי אפשר לבד ..... יט
- כל התנגשות מביא אותנו לאליהו הנביא ..... יט
- אם זה מלמעלה יהיה אנשים ומילים נכונים וגם כסף לקנות ..... יט
- להגיע לשלימות זה רק על ידי ואהבת לרעך כמוך ..... יט
- שיעור ג'** ..... כ
- אדם צריך לחבר את המחשבה דיבור ומעשה ..... כ
- צריכים להתאחד עם אחד ועוד אחד עד ביאת משיח ..... כ
- להגיע למשיח צריכים תשוקה ..... כ
- על ידי הבולבל אנו מגיעים לתשוקה ..... כ
- להגיע לתשוקה זה על ידי רצון ..... כ
- אפילו שזה בדמיונות זה אמת לאמיתו ..... כא

- כא..... שלום נקרא התבודדות ולחיות עם פנימיות
- כא..... יש לנו גם היום התגלות של אליהו הנביא
- כא..... סיפור עם הרה"ק מסקווירא זי"ע
- כא..... למה הסוס רוצה לברוח
- כב..... אם אתה קשור להקב"ה מה יש לך לברוח
- כב..... צריכים להאמין באושפיזין ולא לראות
- כב..... כדי שיהא יחוד שלם צריכים תשוקה וחשק
- כב..... על ידי איתערותא דלתתא מגיעים להשתוקקות
- כב..... צריכים לסגור המחשבות ואז יכול להיות יחוד שלם
- כג..... בתוך הרבה בכוונה אולי יהיה מעט בכוונה
- כג..... נקודה אחד לשמה הוא באיכות עוצמתי שמרימים בזה את שלא לשמה
- כג..... על ידי התורה אפשר לזכך את הגוף שיהא נפש יותר
- כג..... במעב של חסר אונים יש לאדם אנרגיה אדירה ותלוי לאן לוקחים זאת
- כד..... מבקשים מהקב"ה שגם הגוף ילך אחרי החשק וההתלהבות
- כד..... כל כאב הוא אתגר ומיועד לתקן תיקונים
- כד..... סיפור עם הרה"ק מוויטעבסק זי"ע
- כד..... בכל תורה ותפילה שאדם עושה יש שם שלימות
- כד..... לעתיד לבוא יהיה בחינת הרגל נעשה טבע
- כד..... כדי שיהא יחוד אנחנו צריכים לסובב הפנימיות להקב"ה
- כה..... תורה תפילה התבודדות מצילים מחבלי משיח
- כה..... סיבת הגלות הוא משום פירוד הדיבור מהמחשבה
- כה..... כל אחד יש לו חלק משיח השייך לנשמתו
- כה..... מתחילים עם גאולה פרטית ומשם לגאולה כללית
- כה..... נמוך וגבוה קומה תלוי באיכות ולא בכמות
- כו..... לעתיד לבוא כל אחד יהיה קומתו מסוף העולם ועד סופו
- כו..... אדם שלוקח משהו לעצמו מוציא את עצמו מעולם
- כו..... כל אחד צריך להכיר את החלק השייך לנשמתו
- כז..... שיעור ד'
- כז..... באדם הראשון היה כבר כלול כל העולם כולו
- כז..... לפני חטא אדם הראשון ראה את הפנימיות בכל דבר
- כז..... להאמין בהקב"ה הוא הרבה יותר מלראות כל הזמן
- כז..... חטא אדם הראשון היה חלק מתהליך בריאת העולם

- כח..... עבודת האדם הוא לחזור לאדם הראשון לפני החטא.
- כח..... אדם צריך להאמין בשמיעה שלו.
- כח..... אפשר לעשות שלושה דברים ואין קשר ביניהם.
- כח..... כל אחד יש לו חלק מה להחזיר להקב"ה.
- כט..... הגדלות של האדם נמדד לפי האיכות שלו.
- כט..... אדם צריך להפשיט את הדעת שלו בכל איברי הגוף.
- כט..... צריכים להגיע למצב לאחד את האורות והכלים ביחד.
- כט..... אדם הראשון איבד את הבהירות שלו בחטא עץ הדעת.
- כט..... בלי תורה אי אפשר למצב נצחי.
- ל..... עבודת האדם הוא שגם הראייה יהיה בפנימיות.
- ל..... צריכים להיזהר מאנשים שלא מדברים אמת.
- ל..... שמות הבהמות מראים על התוכן שלהם.
- ל..... השלימות של אדם הוא נתינה ולא לקיחה.
- ל..... צדיקים יכולים להסתכל מסוף העולם ועד סופו.
- לא..... אדם שחי עם פנימיות זהו בחינת משיח.
- לא..... רק הראייה נפגם ולא השמיעה.
- לא..... עבודת האדם הוא להגיע למוחש גם בחיצוניות.
- ל**..... **שיעור ה'.**
- לב..... כל אחד יש לו חלק שהוא צריך לבנות בימיו.
- לב..... היום שיש הסתר אדם נמצא בהיכון כל הזמן.
- לב..... לעתיד לבוא כשיבוא חבר ויעצור אותי לו ישר כוח.
- לב..... לעתיד לבוא לא יצטרכו להשתמש עם הדעת.
- לב..... העיקר הוא לחבר את המחשבה עם הדיבור.
- לג..... העיקר שיהא נפש בלי גוף כלל.
- לג..... צדיקים היו במחשבות כל היום.
- לג..... עבודת האדם הוא להמשיך הלאה תמיד.
- לג..... אדם שלא מחבר המחשבה עם הדיבור כשמדבר זה לא הוא.
- לג..... בתיקון חצות כל אחד בוכה על החורבן שלו.
- לד..... אדם שחי עד כמה הוא מסוכן מגיע להשתוקקות.
- לד..... צריכים לחשוב מה מדברים.
- לד..... בשבת זה זמן להינצל מחבלי משיח.
- לד..... אדם שמייחד את המחשבה והדיבור אפילו לשנייה אחד זה עוצמתי ביותר.

- בביאת משיח התיקון יהיה בתמידות..... לה
- משיח נמצא כאן אבל אף אחד לא רוצה להסתכל עליו..... לה
- אדם שעושה יחוד מעלה את כולם למעלה..... לה
- אליהו קיבל זאת מנדב ואביהוא..... לה
- אחד מפלאי הבריאה הוא שהנשמה מחובר עם הגוף..... לה
- נדב ואביהוא הגיעו לכזה התלהבות שיצאו מעצמן לגמרי..... לו
- מחמת גדול הקירוב באש נדבק נשמתן באור הזך..... לו
- סיפור על הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע..... לו
- סיפור עם הרה"ק מקאברין זי"ע..... לו
- על ידי מסירות נפש אפשר לזכות לנשמה גדולה..... לו
- עבודת האדם הוא לחבר כל דבר לה' אחרונה..... לז
- בזה שיושבים בשיעור ומקשיבים זה גילוי אליהו..... לז
- אדם שמחבר את המחשבה עם הדיבור אזי המעשה בשלימות..... לז
- הקב"ה מחכה לשלום..... לז
- אדם צריך להסכים ויחליט בדעתו ויהיה שמח..... לז
- בלי החטא לא היו מתים כלל..... לח
- התכלית של הבריאה הוא שנישאר כאן..... לח
- כל הכוח שיש לנו היום הוא מרבי עקיבא שעשה מסירות נפש..... לח

הפֿשֿך (פרשת פֿנחס)

שיעור א'

יום ב' כה' תמוז פרשת מטות מסעי

כל אחד לפי מדריגתו ולפי ערכו יוכל להתקרב להקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה וידבר ד'). דברנו הקב"ה היה יכול לברוא את העולם במאמר אחד, ולמה בראו בעשרה מאמרות, אלא הקב"ה צמצום וחילק את הקדושה לעשרה מאמרות עד שהגיע לעשר מדריגות, שהם חכמה בינה ודעת חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד ומלכות. והכל הקב"ה עשה כדי שכל אחד לפי מדריגתו ולפי ערכו יוכל להתקרב ולהידבק בהקב"ה, ואפילו במקומות הכי נמוכים לא משנה מה אדם עושה שם ומה הוא חושב שם בכל מקום הקב"ה מחיה את כולם כמו שכתוב ואתה מחיה את כולם.

על ידי הצמצום יוכל כל אחד להתקרב להקב"ה

איתא בליקוטים: אבל הענין הוא, שאילו היה נברא במאמר אחד, לא היה באפשרי שיהיו כולם מתקרבים על ידי מאמר ההוא לשמו יתברך, כי רם ונישא מהשגה הוא, כי אם אחד בדור וכו'. על כן, ברוב חסדו יתברך, צמצם וחילק ערך קדושת השגתו לעשרה מאמרות, עד רדתו עשר מדריגות, שעל ידי זה יוכלו כולם להתקרב ולהתדבק לפי ערכו ומדריגתו, אף אם הוא בסוף המדריגה יהיה לו יד ואחיזה, שעל ידו יעלה למעלה.

הקב"ה ירד למקומות נמוכים כדי להעלות משם להקב"ה

דברנו שהקב"ה עשה שלושה צמצומים, ולכל אחד מסיבה אחרת, הצמצום הראשון הקב"ה עשה כדי שיהא נברא בעולם, הצמצום השני היה כדי שהנברא יוכל להגיע להקב"ה אפילו שהוא נמצא בגוף גשמי ובעולם גשמי, וכדי שיהא מצב להגיע לאהבת ד' וליראת ד', דהיינו הקב"ה הוריד את הקדושה שלו למקומות נמוכים מאוד כדי שאדם שנמצא שם יוכל תמיד לחזור להקב"ה, אבל אדם מעורר בזאת דינים על עצמו, וגם גורמים בזה כביכול צער וכאב לשכינה הקדושה, שכינה נקרא ששוכן בתוכם, והכאב שיש לאדם שם הוא לא יותר מלק של הצער שיש לשכינה שם, צמצום שלישי שאדם נמצא שם בחסר אונים וזה לא נותן לו מנוחה והוא חייב למצוא ערך לחיים שלו, אדם שחסר לו אמונה חסר לו הכל.

אדם צריך לקלוט שהקב"ה ירד בשבילו

עכ"פ הקב"ה ברא את העולם בעשרה מאמרות כדי שתמיד יוכל כל אחד לחזור אליו יתברך מאיפה שהוא רק נמצא בעולם. והרשעים אין להם מענה, כיון שהיה להם במה לאחוז ולשוב אל ד', אפילו מן סוף ותחתית המדריגה, ולא שבו. הקב"ה הרי צמצום את עצמו כדי שמכל מקום שאתה נמצא ולא משנה איפה ואיך שתוכל לחזור אליו יתברך, אני ירדתי למקום שלך בשבילך כדי שתחזור ועם כל זה לא קלטתי את הרמז מה רוצים ממך כלל.

דתן ואבירם קיבלו מכות במקום בני ישראל

בתורה כתוב על דתן ואבירם שהם היו קרואי עדה, דהיינו עשו בחירות ובחרו בהם. ומצד שני כתוב במצרים שהיו נוגשי ישראל שהם היו דתן ואבירם, דהיינו שהם היו ממשטרת מצרים והיו צריכים לתת מכות למי שלא עובד כראוי, אבל תכלית לא רצו לתת מכות לבני ישראל והם קיבלו מכות במקום בני ישראל, ואח"כ בקריעת ים סוף כתוב שהם נכנסו אחרונים וביקשו שגם להם יקרעו את הים. דהיינו מצד אחד היו קרואי עדה, ומצד שני היו אלו שתמיד עמדו בחזית בכל מיני דברים של בני ישראל.

כל מידה אפשר לקחת אותו למעלה ולמטה

דהיינו כל מידה שאדם מקבל הוא יכול לקחת זאת ולעלות אתו למעלה להקב"ה והוא יכול לקחת זאת ולרדת אתם עד למטה. דתן ואבירם מצד אחד היו זמנים שלקחו את המידות שלהם למעלה וניצלו את בני ישראל מלקבל מכות, ומצד שני היו זמנים שלקחו את למטה וכמו בעת קריעת ים סוף שירדו עוד יותר למטה.

אדם ששותק מעלה את כולם להקב"ה

וזהו שאמר התנא: להיפרע מן הרשעים כו' שהרי נברא בעשרה מאמרות, כדי שיוכלו לשוב משם ולא שבו. והצדיקים מקיימים העולם שנברא בעשרה מאמרות. רצה לומר, כי הצדיקים, מלבד מה שדבוקים לד' על ידי חלק קדושתו בבחינת המאמר שהוא שורשו, עוד ישוב רבים לד', אשר המה מבחינת מאמרות אחרים, כי על ידם מתעלים הכל לד' ומקרבים אל הקדושה. דתן ואבירם סחפו איתם מאתיים וחמישים איש איתם ביחד. משא"כ הצדיקים מקיימים את העולם דהיינו כל פעם שאתה יכול לצעוק ואתה שותק אז לא רק שאתה מעלה את עצמך אלא אתה מעלה אז את כל העולם איתך ביחד. וכל סביבך מקבלים עליה. הכל תלוי בך או שאתה מעלה את כולם או שאתה מוריד את כולם.

במקום הכי שפל בעולם הקב"ה נמצא גם שם

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. וזהו להפרע מן הרשעים שמאבדין וכו', בעשרה מאמרות. כי אף שהבריאה היה בעשרה מאמרות לטובתן, כל הצמצום שהקב"ה ברא היה לטובת כל אחד ואחד בעולם, בכדי שגם שם במקומן השפל שגם שם במקום השפל שיהודי נקלע לשם, ואין מקום שפל בעולם שיהודי נמצא שם ואין הקב"ה שם ג"כ, ואם הוא שם חייב להיות שהקב"ה מחיה זאת ואם הקב"ה לא מחיה את המקום הזה אתה לא הייתי שם כלל, וזה ואתה מחיה את כולם, והקב"ה מסכים לרדת עד המקום השפל הזה בכדי שיוכלו לאחוז במידותיו. וכל כך נתצמצמו מדותיו ואלקותו אצלם, אצל כל אחד ואחד, בכדי שיכירו אותו כאמור לעיל.

הקב"ה עשה זאת כדי לקרב אותך ואתה הולך נגדו

ואפילו הכי, שהקב"ה הסכים לרדת למקום כזה שפל ונמוך והכל היה כדי שתוכל להתקרב להקב"ה, וכמו אבא שנותן כסף לבנו ובמקום לקנות עם זה משהו שווי הוא הולך ושורף את הכסף, אותו דבר הקב"ה עשה זאת כדי לקרב אותך ואתה עוד הולך נגדו, אדרבה, עבור זה מתרחקין עוד. משא"כ הצדיקים הם בדיוק הפוך הם מתקרבים שם להקב"ה ומעלים לא רק את עצמם אלא את כולם ביחד איתם, וליתן שכר טוב לצדיקים שמקיימין כו' כנ"ל על

ידי שנברא בעשרה מאמרות, על ידי צמצומים, כי מבלעדי זאת לא היה אפשר, והבן. הם יודעים שבלי זאת לא יהיה מצב לעבוד את הקב"ה. ועכ"ז הם מכירים את הפוטנציאל שיש ברגע שמגלים בכזה מקום את הקב"ה, וממילא מיד מרימים זאת להקב"ה.

הכוהנים קפדנים הם ומצד שני חורידו חסד לעולם

וזה היה עם זמרי בן סלוא, שאז ירד המידה של חסד אבל עם הרבה צמצומים ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא. הכהן יש לו מידת החסד. לכאורה הרי אנחנו רואים שכוהנים קפדנים הם, אבל אי אפשר לראות את המידות שלי אבל אני יכול לראות שאם יצרי גדול מחברי הרי זה סימן שאני גדול ממנו, א"כ היות שכוהנים הם מביאים לעולם את החסד א"כ היות שזה לעומת זה עשה אלוקים ממילא אצלם יש גם העניין של קפדנות, וזה רק גבורה וצמצום כדי שיהא כלי קיבול לחסד בעולם, וכמו שאמרנו שהסיבה הראשונה לצמצום הוא כדי שיהא קיום העולם, ואם היה חסד בלי שום צמצום העולם היה חוזר למבול, וכמו מים אם אתה לא מגביל אותו נהיה לך מבול בעולם, אותו דבר חסד חייב הגבלה של גבורה וצמצום, ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא היה בגלל שלא נתנו הגבלות על החסד, א"כ הכוהנים מצד אחד הם מביאים את החסד לעולם ומצד שני הם קפדנים.

אדם שרוצה לכעוס זה טריגר או שכועס או שמגיע לחסד

אבל דווקא מהקושי שיש לך אתה יכול לראות שהקב"ה עוזר לך להגיע לפוטנציאל של החסד שיש לך שם, ודווקא על ידי הקפדנות שיש לך שם אתה מגיע לחסד כי בזה אתה מגביל את החסד עם הגבורה ואזי יש לזה קיום וזה לא הולך לאיבוד. א"כ כל פעם שאדם רוצה לכעוס זה טריגר, או שאתה נכנס לכעס ואז אתה נותן לחסד ללכת הלאה ובסוף לא יישאר כלום מזה, או שאתה לוקח את הכעס ואתה מגביל אותו ואתה מגיע לזה ליראת ד' ולפחד ד', ואז אתה לוקח את החסד למקום הכי נקייה שיכול להיות ואז אתה מעלה לא רק את עצמך אלא את כולם איתך ביחד. כל פעם שאדם נכנס לסערה מצד אחד אדם רואה רק את הסערה, אבל מצד שני אדם צריך לראות שזה סיבה ולא מציאות כדי להחזיק את החסד בצורה נקייה מאוד ולא לגשם אותו עוד יותר. ולא רק בשבילך אלא בשביל כל הסובבים אותך.

הקב"ה הביא לנו את החסד במקום הגשמי איפה שנמצאים

ונוודע, שכהן הוא מידת החסד, כי אף שמצינו קפדנות בכהנים, הוא גם כן כנתבאר למעלה במידות עליונים, כמו כן הוא גם במקום הזה לפי מדריגתו בגשמי. הקב"ה רוצה לתת לך חסד, אבל הוא רוצה שמצד אחד שלא יהיה מצב שאתה מתבטל להקב"ה בחזרה ומצד שני שלא יהיה מצב שאדם מגשם זאת עוד יותר, אלא הקב"ה רצה להביא לך זאת במקום הגשמי איפה שאתה נמצא, כי הקפדנות הוא מצמצם למידת החסד, כל הקפדנות שהקב"ה נותן לכוהנים הוא שלא יהיה מדי למעלה ויתבטלו בחזרה ושלא יהיו מדי למטה ולגשם זאת עוד יותר, שיהא ביושר, אלוקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, בלי הצמצום אדם נכנס לכל מיני חשבונות, הקב"ה גם עוזר לך להגיע לזה, וגם המניעה שלא תצמצם זאת יותר. לא בחסד רב.

בשעת עבירה הפחד שיש הוא הצמצום

שלולא הקפדנות שלהם, הה חסדם רב, יותר ויותר ממה שצריך להתנהג בזה העולם. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע אומר שכתוב משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים, כל פעם

שיורד לאדם חסד רב מאוד והוא רוצה לעשות שטויות עם זה מיד הקב"ה שולח לו מניעה מלמעלה שזה פחד, ובעצם הפחד הזה הוא צמצום, כי נכון שנתן לך חסד מלמעלה אבל אז נותן לך גם סיבת מניעה שלא תצמצם את החסד עוד יותר. עכשיו עבודה שלנו לאן אנו לוקחים את החסד הזה.

יש פחד שהורס ויש פחד שמקרב

בלעם הלך לקלל את בני ישראל, לכאורה הרי הוא לא יודע כלל מה זה בני ישראל, אבל החשבון שלו היה משהו אחר, הוא ידע שבני ישראל לא יכולים לחטוא כלל כי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו לו אינו יכול לו, ר' אשר היה אומר איפה העזרה של הקב"ה, אלא עצם הכאב מהפחד שיש לך שמישהו יראה זה העזרה של הקב"ה לעצור ממך מלהמשיך הלאה. ועל ידי החסר אונים שלך אתה חייב להגיע אליו, וברגע שאדם עושה משהו שלא צריך אז בזה הוא מנתק את עצמו מהקב"ה, ואז אין אני והוא יכולין לדור במדור אחד, ורק על ידי הפחד אדם מתקרב להקב"ה, יש פחד הורס שזה פחדים וחרדות, ויש פחד שמקרב אותך להקב"ה, אשרי אדם מפחד תמיד. א"כ או שהפחד צמצום לך את החסד אבל זה נותן לך להיות שפוי ולהגיע להקב"ה, או שאתה מסתבך עם הפחד ואתה חושב שזה מציאות בפני עצמו ואז הוא שולט עליך ולא אתה עליו.

הפחד הוא כדי למנוע מאתנו מללכת למקומות שלא צריכים

א"כ הקב"ה נותן לנו את הפחד כדי למנוע מאתנו מללכת למקומות שלא צריכים, א"כ בלעם הרשע חשב רעיון איך אני מביא את בני ישראל למצב שלא יהיה להם יותר את הפחד הזה מכל דבר, ואז עשה חשבון שהקב"ה כועס כל יום, ולמה הוא צריך זאת, אלא שמזה כל אחד מגיע לפחד שיש לו בכל דבר, ואז החליט ללכת לקלל את בני ישראל אבל העיקר לא היה הקללה אלא כדי להגיע שלא יהיה להם יותר שום פחד. אבל באותם ימים הקב"ה לא זעם כלל, ואז הקללה לא חלה באמת, אבל הזעם לא היה ואז לא היה באותם ימים הסיבה המניע את האדם מללכת למקומות אחרים.

על ידי ההתאפקות שלך עושים בזה העלאת הניצוץ

והנה, במעשה זמרי בשיטים, שהתחילו ישראל לזנות אל בנות מואב, שהיה אז כזה חסד גדול בעולם בלי שום גבורה כלל, ותפסו מידת הבורא ב"ה, והגיעו לסיבה השנייה שצריכים לקחת את אהבה לאהבת ד' וליראת ד', אבל הם במקום לקחת את המידה ולהעלות את זה הם הורידו זאת עוד יותר למטה. ונתרחקו על ידי ממנו יתברך. שאדרבה, על ידי זה היו יכולים להתקרב. אבל ונשארו בצמצום, מקום שנתצמצמו שם האהבה העליונה. ונמשכו למטה למקום הדינים והצמצום, במקום לקחת את אהבה למעלה הם הורידו זאת עוד יותר למטה. וזה נקרא שכינה מלשון ששוכן בתוכם. ובמקום להעלות את הניצוץ שנמצא שם למטה הם הורידו זאת עוד יותר למטה. העלאת הניצוץ היה אמור להיות על ידי ההתאפקות שלך, כי הכי נותנים לך את הצמצום כדי לעזור לך לעלות ולא לרדת, ובמקום אדם מוריד זאת עוד יותר למטה. ר' אשר היה אומר שהכאב הזה הוא לק לעומת הכאב שיש להקב"ה מזה שהוא נמצא שם.

אדם שלא חי עם הקב"ה מוריד את כל הסביבה שלו

ועל כן בא עליהם העונש רח"ל. שמתו כ"ד אלף מישראל. דהיינו אתה לא רק מזיק לעצמך אלא לכל הסביבה שלך. א"כ אדם צריך לדעת שכל מה שנמצא בעולם שייך אליך. אבל פנחס לא רק שלא הוריד זאת עוד יותר למטה אלא באותם ימים היה חסר הקנאה, והיה חסר שקל זועם בכל יום, אבל אדם צריך לדעת שהקב"ה לא מביא אותך למקום שאתה לא יכול לעמוד שם, דהיינו אפילו שבאותו יום לא היה קל זועם בכל יום, אבל הוא לקח את הקנאה שעלה לו אז באותם רגעים ובמקום ללכת אחרי בנות מואב וצעק להקב"ה או שאני נופל איתם ביחד או שאני לוקח זאת לקנאת ד' צבאות, וברגע שראה שהוא לא יכול אז מיד גם שם ידך תנחני מבטן שאול שועתי אליך.

פנחס ידע שהכאב הוא לא שלי אלא של הקב"ה

ופנחס, על ידי שאחז קנאתו של מקום, דהיינו הכאב שיש לי הוא לא שלי אלא של הקב"ה, ואז אני מוצא בזאת נקודה של צמצום להתאחד שם ואז נדלק לי הבחינה של הקנאה, ואז והקים והתקין את מידת החסד שהפילו הרשעים, ועל כן זכה להיות כהן. ולהעלות אותו בחזרה להקב"ה.

הדפיקות לב זה הנפש שלא נותנת מנוחה

וזהו השיב את חמתי, השיב הוא מלשון משיבת נפש, כל התעוררות בנפש שעולה לאדם, הסיבה לכך הוא שאתה לוקח זאת למקומות שלא צריכים, וכמו שכתוב בגמ' אדם שעושה עבירה פעם הראשונה דופק לו הלב, הדפיקות לב זה הנפש שלא נותנת לו מנוחה מלהמשיך הלאה ולהיכנס לשם, ואדם מתגלגל ומתגלגל עד כמו שכתוב אצל ירבעם תפס בבגדו והקב"ה אמר לו חזור בך, דהיינו לא משנה באיזה בגידה אתה נמצא ואיזה בגד לבוש עליך תמיד אתה יכול לחזור בך, דהיינו אותו אנרגיה שאדם לוקח כדי לרדת עוד יותר למטה אתה יכול להשתמש עם זה להעלות בחזרה למעלה.

עבודת האדם להחזיר את הימים לבחינת חכמה

כתוב אברהם זקן בא בימים. אברהם הולך על הנשמה שרה הולך על הגוף, זקן זה שקנה חכמה, בא בימים זה המידות, דהיינו שהצליח להחזיר הכל בחזרה להקב"ה. דהיינו להחזיר את כל הימים לבחינת חכמה שזה הקב"ה. בסוף אמר לו הקב"ה שיהיה להם בן יצחק. אבל שרה אמנו צחקה. אמר הקב"ה למה זה צחקה שרה. והצחוק היה כי אחרי בלתי עדנה. לכאורה הרי הם החזירו כל דבר להקב"ה ולא השאירו שום גשמיות בעולם, ואיך יכול להיות שכן יש איזה גשמי שזה עדנה שאת זה עוד לא החזירו בחזרה?

כל זמן שאדם חי עליו אדמות יש עליו מה לתקן

אלא אומר הרבינו יונה שכל זמן שאדם עוד חי עליו אדמות יש עליו מה לתקן בעולם, אדם שקם בבוקר וכבר לא כואב לו שום דבר סימן שהוא כבר לא חי כלל. למה צחקה שרה, כי היה חסר שם אמונה, והיא הייתה צריכה להאמין שגם במקום של אחרי בלתי עדנה שגם שם הקב"ה נמצא, אפילו שאתה חושב שגמרת לתקן כל דבר אבל אדם לא גומר אף פעם לתקן שום דבר. אחד אמר לי רבי אני מכיר את הדרך ומה הלאה, אבל האמת שאין כזה דבר בעולם לא גומרים אף פעם. הדרך הוא לא ידע אלא עבודה להעלות כל הזמן כל דבר להקב"ה.

כשאדם נמצא בסכנה יש לו הגנה עצמית

נדב ואביהוא היו בקרבתם לפני ד', כל הזמן היו בכזה דביקות בהקב"ה. ואיך אדם יכול להגיע לזה, אלא רק על ידי שאתה חי את הסכנה בדבר כל הזמן, וככל שאדם חי את הסכנה שהוא עלול ליפול בזה הוא מגיע לזה. כשאדם נמצא בסכנה יש לו בתוכו הגנה עצמית, שזה פייט פלייט פריז. או שנלחם בחזרה או שבורח או שנהיה קפוא. ובעצם זה כוח מסויס שהקב"ה נותן לך כדי שתברח מסכנה, ר' אשר חידש שלא צריכים להגיע לשם בפועל ממש לכל השלושה דברים הנ"ל, אלא אפשר לעורר אותם גם על ידי בכוח, דהיינו על ידי שאתה חי שאתה עלול להיות שם ואתה עלול ליפול, אז החסר אונים שלך שזה חטאתי נגדי תמיד ומכאובי נגדי תמיד אז מגיעים לשויתי ד' לנגדי תמיד.

במצבי חוסר אונים צריכים להגיע לאמונה והכנעה

א"כ אז או שנכנס לפלייט פייט פריז, או שנותן הכנעה ואז מגיע לחיות אחד עם הקב"ה. א"כ כשאדם מגיע לשם בפועל הרבה יותר קל לו להיכנע מאשר להיות בייאוש כעס והפקרות, וזה על ידי שאדם נלחם עוד לפני שהגיע הסכנה כבר היה חי שיכול להיות כזה מצב, וכשזה מגיע באמת יש לו כבר נוגדנים לא להיכנס לפלייט פייט ופריז, ואז יש לו כבר כוח להעביר זאת לנקודה של הכנעה.

השיב הוא מלשון משיבת נפש

וזהו השיב את חמתי, השיב הוא מלשון משיבת נפש, שנתיישבה רוחו כביכול כנ"ל על ידי בן האהוב. דהיינו שהצליח להחזיר כל דבר להקב"ה. אדם שיש לו בן ולא רוצה לראותו, אבל ברגע שנכנס אליו אפילו שהוא כועס עליו הרחמים של האב גובר על הכל, ואז מה שהבן פועל הוא עושה לא רק בשבילו אלא בשביל כולם, שנמתקו על ידו הדינים, על ידי פנחס. ונכללו בחסדים. ועל כן, והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם.

ברגע שתיקן מידת הגבורה נהיה כהן

ועל כן לא נתכהן פנחס עד שהרגו לזמרי. דהיינו פנחס היה צריך להיות כהן, אבל כל זמן שלא תיקן את מידת הגבורה שלו לא היה יכול להיות כהן, כי היו צריכים איזון למידת החסד שלו, עכשיו הגיע הזדמנות של בחינת חסד שזמרי נפל שם, ופנחס קלט שם שהוא צריך להחזיר זאת את מידת הגבורה. אבל באותו רגע שהרג לזמרי בלם את החסד מלרדת עוד יותר למטה והחזיר זאת למעלה להקב"ה, וזה בחינת כהן מצד אחד הוא חסד ומצד שני יש לו קפדנות, אבל הקפדנות הוא להגביל את החסד שיוכל להתגלות בעולם. שאז, אחז והתקין מידת החסד, והבן. ברוך ד' לעולם אמן ואמן.

שיעור ב'

יום ג' כו' תמוז פרשת מטות מסעי

סיום תורה ותפילה הוא בשלום

איתא במאור עינים (ד"ה לכן אמור). לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום. לכאורה מהו הכוונה בריתי שלום ומה מונח בזה? אלא איתא במדרש תנחומא גדול השלום. ומאיפה אנחנו יודעים ששלום הוא כזה גדול, אלא שסיום התפילה היא בשלום, מתחילים להתפלל ממה טובו עוברים פסוקי דזמרה ואח"כ ברכות קריאת שמע ותפילת שמונה עשרה, ובסוף גומרים המברך את עמו ישראל בשלום, ומזה אנו יודעים היות שגומרים עם שלום שגדול השלום. והתורה נקרא שלום שנאמר וכל נתיבותיה שלום, והבא בדרך נותנין לו שלום.

סיפור עם הרה"ק מפרמישלאן זי"ע

מסופר שאצל הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע נכנסה אישה אחד כולו סוערת, וסיפרה שהיא אלמנה ובקושי יש לה לחיות והרב פסק לא לטובתה ולקחה לה את הדירה ואין לה איפה לגור. אמר הרבי אני הולך לפסול את הרב הזה, וכשהגיע אליו שאל לאותו רב מה הטעם בפסק שלך שצריכים לקחת ממנה את הדירה, והוא נימוק בכמה טעמים על פי הלכה למה הוא פסק ככה.

בסוף אמר לו הרה"ק מפרמישלאן שיש איזה תוס' במקום אחד בש"ס ולפי זה היא כן יכולה להישאר בדירה. והרב חשב על זה ואמר נכון טעיתי ושכחתי את התוס' הזה. בסוף שאל את הרב ממילא אני טעיתי זה קורה לפעמים, אבל אתם הרי לא יודעים כלל ללמוד ומאיפה אתם יודעים כזה תוס' להגיד לי ככה.

התורה לא יתכן לגרום כאב ועער לאדם

ענה הרה"ק מפרמישלאן זי"ע אני באמת לא יודע ללמוד, אבל ברגע שראיתי את האישה עם כזה בכיות אמרתי לעצמי לא יתכן שהתורה גורמת לאדם כזה צער וכאב גדול, כי התורה הוא דרכיך דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, והתכלית של התורה הוא להביא אותך לשלום.

עבודת האדם הוא לייחד הגוף עם הנשמה

הרה"ק מראפשיץ זי"ע אמר שכתוב תלמיד חכם שמרתחין אורייתא מרתחין ליה. בפשטות הכוונה היות שהוא לומד עם כזה חשק וברען אזי התורה יעזור לו בזה. אבל הרה"ק הנ"ל הסביר שהתורה הוא אור גדול מאוד והגוף לא יכול לסבול אותו, עבודת האדם הוא לייחד את הגוף עם הנשמה ולייחד הגוף עם התורה ולהכניע את עצמו להקב"ה, וברגע שאדם עוד לא עשה את הייחוד הזה התורה מרתחין ליה יש בתוכו מלחמה אדירה בין הגוף לנשמה.

העיקר לעשות שלום עם עצמך ועם הסביבה

תכלית עבודת האדם בעולם הוא להגיע לנקודה של שלום, שלום עם עצמך ועם הסביבה שלך ועם המקום שאתה נמצא שלא יהא לבך חלוק על המקום, שלום עם כל אדם בעולם והעיקר שלום עם עצמך. אדם מורכב ממחשבה דיבור ומעשה, כל מעשה חייב ללכת עם הדיבור, אדם שעושה ומדבר אחרת חסר בייחוד בין הדיבור למעשה. וצריכים לייחד את הדיבור למחשבה.

תפילה בלא כוונה הוא כגוף בלא נשמה. והמחשבות צריכים להיות מחוברים לאמונה. תכלית הידיעה כמה שהקב"ה נותן לך מחשבות חכמה בינה ודעת, מבינה צריכים להגיע לחכמה שזה כוח מה ומשם לאמונה, והחכמה תחיה את בעליה, וזה השלימות של החיות.

הכל מתחיל מאדם עצמו עלי ועל כל בני ביתי

אבל ברגע שיש לאדם נתק מעצמו נתק מהסביבה שלו נתק מהמקום שלו או מהיום שלו שהחליט שהיום לא היה לי יום טוב, או שהיה רוצה להיות במקום אחר, או עם אדם אחר, אדם צריך קודם לייחד את עצמו עם עצמו ואז הוא יכול לייחד את עצמו עם הסביבה שלו, וברגע שאדם לא מייחד את עצמו עם עצמו הוא לא יכול להיות אחד עם המקום שלו, א"כ הייחוד מתחיל ממך מעלי ועל כל בני ביתי ועל כל הנלוים עלי ועל כל בני ישראל עמיה. וזה נקרא יחוד השלום.

אדם שמתנתק מעצמו נמצא בגלות

עכשיו הולך ויסיביר מהו בחינת משיח שאנחנו מדברים על זה. הרי אדם נכנע ומתבטל וחי עם הקב"ה כשהולך לו, אבל ברגע שלא הולך לו חלק העסק הוא לא מוכן ומתנגד להתבטל להקב"ה ובצדק, אבל הנוק הוא גורם לעצמו ועדיף לא להיות צודק אלא חכם, ולהתחבר לעצמו ולהקב"ה ואז הצדק יבוא מעצמו. אבל ברגע שאדם נכנס לסערת רגשות ומתנתק מעצמו זה גלות, עכשיו זה בדיוק הזמן לדבר על זה היות שאנחנו נמצאים בשלושה שבועות של ימי בין המצרים.

משיח לא יכול לבוא כל זמן שיש אדם שעוד לא שם

משיח הוא אותיות של שיח שהוא לשון דיבור. וזה גם משיח מאיפה השיח מגיע, כי הדיבור לא בא בלי מחשבה, ומחשבה לא מגיע בלי אין סוף ב"ה, מי שיושב עכשיו בשיעור ומקשיב זהו בחינת משיח. וכמו שאמר הרה"ק רבי מענדעלע מוויטעבסק ז"ע שאצלו בחינת משיח. אדם שמחובר עם עצמו ומחובר במחשבה שלו בדיבור שלו ובמעשה שלו ועם הסביבה שלו זהו בחינת משיח. אבל אדם הוא רגע כן ורגע לא דקה גלח ודקה מלאך, אדם צריך להילחם על זה, כל אחד שעושה את עבודה הזאת גורמת זאת לכל הסביבה שלו, ומשם צריכים לגרום זאת לכל העולם כולו ואז משיח יכול לבוא. משיח לא יכול לבוא כל הזמן שיש אדם אחד שעוד לא נמצא שם. וזה לא רק עבודה שלו אלא עבודה של כולם. ואם כולם עוד לא שם הבעיה אצלי. צדיק שחי עם עצמו ועם הסביבה שלו זה לא מספיק עד שיחיה ככה עם כל העולם שזה בחינת משיח.

שנאת חינוך נקרא שאני מפרנס את הסטרא אחרא

וזה אהבת חינוך ושנאת חינוך. אדם ששונא אנשים על סתם בלי שום סיבה זה לא נקרא שנאת חינוך אלא הוא סתם אדם שוטה ששונא את כל אחד ואחד על כולם. אלא שנאת חינוך נקרא שאחד באמת הציק לי ועשה לי רע, וא"כ למה קוראים זאת חינוך, אלא אם זה גורם לך להתנתק מהסביבה שלך ומכולם ומהחכמה שלך עד אין סוף ב"ה, בעצם התנתקת מכל החיות שלך, שזה מגיע ממחשבה ומאין סוף ב"ה, וברגע שאתה מנותק מיהודי אחד זה כמו שמוחקים אותך אחד מהתורה שהיא פסולה. וברגע שאדם מתנתק מעצמו ובצדק זה בחינוך, כי אז אתה נותן את כל הכוח שיש לך לחינוך שזה הסטרא אחרא.

דווקא בחסר אונים אדם יכול להגיע לתשוקה

א"כ עבודת האדם בימים האלו הוא כל רודפיה השיגוה בין המצרים. כי דווקא כשאדם נמצא באבל או בחסר אונים ורואה שהוא לא יכול להחזיק את עצמו כלל, אז יש סיכוי שאדם יכנס לתשוקה להכנעה ביטול ולחפש את הקב"ה, דהיינו דווקא על ידי ההתעוררות הזו אנחנו מגיעים להקב"ה. החשק מגיע רק על ידי החסר אונים שלך, כל פעם שיש לך קושי אז בעל כרחך אתה חי, באותו רגע זה מכריח אותך להגיע לחי החיים. רק העיקר לא להיכנס לייאוש כעס הפקרות וגאווה.

כשנחיה שקט אז המלך הגיע

מסופר בגמ' על רב ששת ששמע שהמלך הולך להגיע לעיירה שלו ויצא החוצה כדי לברך את הברכה שמברכים על מלכים. כשהמלך הגיע ונכנס למצעד, אמר רב ששת לצדוקי אחד שיקח אותו לשם, וכשהגיעו לשם רצה הצדוקי לצחוק מרב ששת, וברגע ששמעו תופים ומוזיקה וראו מרכבות סוסים אמר הנה המלך, וככה כל הזמן אמר לרב ששת הנה עכשיו המלך אבל רב ששת אמר שזה עוד לא המלך בעצמו. עד שנהיה שקט מוחלט אז אמר רב ששת עכשיו זה המלך.

בלי הרעש לא יודעים שהמלך הולך להגיע

שאל הצדוקי את רב ששת איך אתה יודע הרי אתה לא רואה. ענה רב ששת שאצל הנביא כתוב שהיה המרכבה והיה שם חיות ואופנים ומלכים עד שנהיה שקט ואז לא ברעש ד'. כשהקב"ה מגיע צריך להיות שקט ולא רעש. מצד אחד הרעש מעורר לך התשוקה לראות את המלך, ומצד שני בלי הרעש אדם לא יודע שהמלך הולך להגיע. גם ראינו כן אצל מוח"ז מביאלה וכן אצל הבית ישראל וכן אצל הלעלובער רבי וכן אצל ר' אשר לא היה כזה פשוט להגיע להם, אבל דווקא זה מעורר התשוקה להגיע לשם.

הדרך של הבעש"ט היה יחודים

להבין הענין, נקדים הפסוק: הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ד' הגדול והנורא, והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. לכאורה מה בעיה של הקב"ה לשלוח משיח שישלח אותו כבר. אלא הוא נמצא, כמו שאמר הבעש"ט הק' אימתי קאתי מר לכשיפוצו מעיינותיך חוצה. הדרך של הבעש"ט היה יחודים, דהיינו לייחד את עצמך עם עצמך, ועם כל הסביבה שלך ועם כל אחד בעולם, וזה בחינת משיח. דהיינו משיח כבר נמצא אלא אנחנו צריכים לעורר את עצמינו לא להתנתק מעצמינו ומהאמונה שלנו.

הקב"ה מתחיל לאבד את הסבלנות שלו

ואיפה באמת אליהו הנביא נמצא? אלא ר' אשר אמר הקב"ה יש לו סבלנות עד שנעשה משהו אבל הוא מתחיל לאבד את הסבלנות שלו, כשאדם מגיע למצב של חסר אונים זהו בחינת משיח, כי אדם מתחיל להבין כל מה שחשב עד עכשיו וכל מה שדיבר ועשה עד עכשיו חסר משהו בזה. לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע דבר ד', היום אנחנו נמצאים בדור שלא חסר מים ולא חסר לחם וכל הנוחיות בעולם יש לנו, ומה כן חסר כי אם לשמוע דבר ד' מחפשים להתחבר בחזרה לדבר ד', כל מעבר כאב שמעורר אדם להגיע להקב"ה ומשתוקק לזה זהו בחינת אליהו הנביא.

הכאב עוזר לאדם להגיע למטרה

פנחס זה אליהו והוא מבשר טוב, טוב הגנוז שיתגלה הקב"ה בעולם. אליהו הנביא הוא מבשר לנו טוב כל הזמן. אי"כ בכל מקום זה הזדמנות ואתגר או שזה מכשיל אותך או שזה מחשל אותך, אפשר להסתכל על זה בתור סבל או שזה אתגר להגיע להקב"ה, ודווקא הכאב עוזר לי להגיע למטרה שלי בעולם הזה. וברגע שאני חי ככה אז והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבות. אבות הולך על חכמה בינה ודעת, בנים הולך על המידות, שזה ג"כ מחשבה דיבור ומעשה, והעיקר ומביא גואל לבני בנייהם למען שמו באהבה. אדם צריך לעורר אהבת ד' בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך, וברגע שאדם עושה זאת זהו בחינת אליהו ומשיח.

קין חיכה לקבל המחמאה הראשונה בעולם

ר' אשר היה מדבר על אחדות שבלי זה לא מגיעים לשום מקום. והיה מסביר הסיפור עם קין והבל. קין עלה לו רעיון להביא קרבן לד', והיה הראשון שהביא כזה רעיון לעולם. ואז הבל אמר והבל הביא גם הוא נהנה מהרעיון והחליט ג"כ לעשות אותו דבר. אבל קין היה שמח מאוד היות שהוא חשב על זה הראשון כנראה שהוא גם יקבל את המחמאה הראשון מהקב"ה, בסוף ראה קין שהקב"ה לקח את הקרבן שלו ולא שלי וגם קין הביא משהו פשוט והבל הביא דברים יקרים מאוד.

אדם צריך לדעת שיש חשבונות בשמים שאנו לא יודעים

לכאורה ברגע שהקב"ה עושה לך כזה כאב זה בא למנף אותך ולא להכשיל אותך. החשבון היה צריך להיות פשוט נכון שאני הראשון ואני הכל ומגיע לי ועוד כאלו חשבונות, אבל יש חשבונות בשמים שאנחנו לא משיגים אותם כלל, אם אתה מוצא את החשבון בסדר, כי בעצם הבל הביא משהו משובח ואתה הבאתי משהו פשוט וזול, ובעצם בזה היינו חוסכים את הסיפור של קין והבל.

אדם שחושב על עצמו מאבד את הקשר שלו

אבל ברגע שהקנאה שלו עלה היות שאני הראשון ואני הבאתי ואני עשיתי, ואדם יש לו כזה דבר בכל מי צמתים בחיים שאני ואני ואני ורק אני ושם הוא מאבד את הקשר, ואז בעצם קרה שקין הרג את הבל בסוף, העיקר שהמחסום הזה שמפריע לאני שלי שלא יהיה כאן יותר.

קין היה צריך להיכנע להבל אחיו

אבל לבל ידח ממני נידח נכון שקרה מה שקרה אבל הקב"ה רצה להחזיר את קין לעסק כאן, ואז הגיע הקב"ה ושאל את קין איך הבל אחיך איפה נעלם אח שלך, האם הקב"ה לא ידע מה שקרה, אלא הקב"ה רצה לתת עכשיו הזדמנות לקין לחזור, כי דבר ראשון אתה עוד לא ראייתי את השפל שלך, ואתה צריך להגיע להכרה שהבל לא עשה לך שום דבר, ואתה הייתי צריך רק להיכנע ולהתבטל אליו, כי למעשה אתה הייתי רוצה להתפטר מהדבר הזה והבאתי משהו פשוט מאוד וזול מאוד, ומשום הכי לא לקחתי את שלך כי אתה רציתי רק לצאת ידי חובתך, ועד עכשיו עוד לא הגעתי למטרה ועכשיו יש לך עוד הזדמנות לחזור ושאל איך הבל אחיך.

קין לא קלט את המסר שנפל בקנאה

אבל במקום שקין יקלוט את המסר ויגיד רבשי"ע נפלתי בכעס נפלתי בקנאה ועבודה של שבעים שנה הלך לפח בשביל משהו פשוט מאוד ועכשיו צריכים להתחיל מחדש, אבל במקום זה ענה קין להקב"ה השומר אחי אנכי, ובזה בעצם פספס הזדמנות שנייה שהיה לו לחזור להקב"ה.

ברגע שהגיע לחסר אונים התחיל להתפלל

ואז הקב"ה נתן לו קללה, ואז ברגע שהגיע למצב של חסר אונים והיה לו כאבים עזים אז התחיל להתפלל להקב"ה תסלח לי על מה שהרגתי את הבל אחי. וברגע שקין ביקש מהקב"ה שיעזור לו והגיע להכרה שבלי הקב"ה אי אפשר באותו רגע הקב"ה נתן אות לקין שלא נתן לאף אחד.

אפשר להגיע לזה רק ע"י אחדות

ושאל ר' אשר אם זה כ"כ פשוט למה זה כ"כ קשה, אם יש פתרון רק להודות על מה שעושים א"כ מה בעיה לעשות אותו, אם זה כ"כ פשוט להגיע להקב"ה ולדעת שכל דבר הוא עושה אז למה זה כ"כ קשה לחיות עם הקב"ה? וע"ז מחדש ר' אשר שזה אפשר רק באחדות ובחברים, ברגע שאנחנו יושבים ביחד אנו יכולים לדבר כאלו דיבורים ומוכנים להודות על הכל, ולראות שהכישלון של השני זה שלי ולא להתנתק מאף אחד, ולדעת שהכל בא למנף אותי להקב"ה, אבל לעשות את כל זה אי אפשר לבד, אדם שהוא לבד אז כל הסביבה שלו הוא כולו שלימות ומיוחד וגדלות, ויש תחרות סמויה שכל אחד צריך לטפס מעל השני, ויש כזה מחשבה שבלי זה לא ילך שידוכים ועוד דברים אחרים, וברגע שיש חברים שיושבים ביחד ואפשר לשוחח אחד עם השני ולדבר פתוח אז אפשר להצליח.

דוד לא היה למי לדבר

דוד המלך היה כ"כ כאוב, כתוב שאדם ר"ת אדם דוד משיח, דוד רצה להכניס את הדרך שלנו לעולם אבל לא היה אז למי, ודוד המלך אמר חכיתי שמישהו יעשה לי הנהן בראש ולמנחמים ולא מצאתי לא מצאתי עם מי לדבר, ר' אשר היה אומר שכולם כאן עם אינטרסים, וברגע שזה מתאדה ומתחיל בישות או עוד דברים אחרים אז כולם בורחים מיד ולא רוצים להכיר אותי. ומיד אמר שפתאום ראיתי את עצמי לבד בעולם.

דוד המלך מצא את יונתן לחבר הכי נאמן שלו

ודוד לא ידע מה לעשות עד שמצא את יונתן, עד אז כל מי שדוד ניגש אליו וסיפר לו את מה שעבר עליו צחקו עליו, ומיד יצאו החוצה וסיפרו לכולם מה שדוד המלך סיפר בחשאי, עד שמצא חבר נאמן שזה יונתן ואז נהיה דוד ויונתן שזה היה אהבה שאינה תלויה בדבר. כל אחד מתחיל עם אהבה התלויה בדבר, ומתי החבר עוזב אותי כשזה כבר לא מתאים לי כזה חבר וזה כבר לא בשבילי וכן הלאה, ואז אתה מרגיש שהחבר מתרחק ממך עוד יותר ועוד יותר.

להגיע לבחינת משיח או אפשר לבד

אבל דוד המלך לא התיימש כלל והחליט שלבד אי אפשר וחייב למצוא חבר שזה אהבה שאינה תלויה בדבר שזה ללא תנאים כלל, והעיקר לקבל אותו כמו שהוא כי זה השלימות שלי, כי מהחסרונות שלי ושלו אפשר להגיע לבחינת משיח, כי כדי להגיע לבחינת משיח אי אפשר לבד, וברגע שדוד המלך אמר זאת ליונתן מיד אמר יונתן לדוד איך אתה יודע מה עבר עלי, אלא הוא היה בטוח בעצמו שהוא לא יותר טוב ממנו, ואז אפילו שהיה דבר שצריך להפריד ביניהם אבל אהבה היה כ"כ קשור שזה היה שאינה תלויה בדבר.

כל התנגשות מביא אותנו לאליהו הנביא

היוצא לנו כדי להגיע לבחינת שלום, כל התנגשות וכל מעבר שיש לנו וכל חסר אוניס מביא אותנו לבחינת אליהו הנביא לבחינת משיח. כתוב אליהו מלאך הברית. אמר הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע שבעת ברית יש לילד כאב וזה בחינת אליהו, ואז מבקשים שהילד יגדל ושההורים יגדלו. וכמו שר' אשר היה אומר שלא חותכים את הערלה שלו אלא הערלה שלך. כי אז זה זמן שאליהו הנביא מתגלה אליך.

אם זה מלמעלה יהיה אנשים ומילים נכונים וגם כסף לקנות

וזה הכוונה למה סיום התפילה הוא בשלום, כי כל התפילה הוא אחדות ולהגיע לשלום בסוף, וכן התורה כל נתיבותיה שלום העיקר הוא להגיע לאחדות ולשלום, וכן כל דרך שאדם הולך הוא צריך לדעת לאן הוא הולך ולמה הוא הולך, וכל מה שאתה פוגש בדרך זה השגחה פרטית, ואם זה מלמעלה יהיה לך המילים הנכונות ואנשים הנכונים והכסף כדי לקנות אותו, ואם זה לא מלמעלה אפילו שהלכת לא תגיע בסוף, ולא תמצא בסוף את אנשים ולא יהיה לך כסף בסוף, וגם תדבר שטויות בסוף.

להגיע לשלימות זה רק על ידי ואהבת לרעך כמוך

וזה עבודת האדם בשלושת השבועות, וזה בנין בית המקדש, לא לדבר לשון הרע אחד על השני, ולא לריב עם אף אחד. וכמו שהאר"י הק' מתחיל ואהבת לרעך כמוך, כל בוקר אם אתה רוצה להגיע לשלימות המברך את עמו ישראל בשלום שלימות עם הסביבה ועם עצמך ועם הקב"ה, זה תכלית תורה ותפילה ומעשים טובים, זה אך ורק על ידי אחדות.

שיעור ג'

יום ד' כז' תמוז פרשת מטות מסעי

אדם צריך לחבר את המחשבה דיבור ומעשה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה לכן אמור). דברנו אתמול שהקב"ה שלח אותנו לעולם כדי לעשות שלום בין הגשמי לרוחני ובין החומר לצורה, ובין הנפש לגוף, ובין המחשבה לדיבור, ובין הדיבור למעשה, חיבור עם המקום שאתה נמצא בו שלא יהא לבך חלוק על המקום, וכן אדם צריך לעשות שלום עם אותו יום, וכל יום מחדש יש אותו עבודה כי המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, וכן להיות מחובר עם כל אחד ואחד, וכמו שהתורה מורכב משש מאות אלף אותיות, כמו"כ העיקר הוא כשאנחנו נהיה שלום עם כולם, וזה בחינת משיח.

צריכים להתאחד עם אחד ועוד אחד עד ביאת משיח

אבל אדם חושב שהעולם זה משהו נפרד ומציאותי וכן היום שהוא נקלע בו שזה מציאות וכן האדם שהוא פוגש שהוא ג"כ מציאות, אבל האמת הוא שכל דבר זה סיבה מאת הקב"ה ואנחנו צריכים לעשות שלום בין עולם הגשמי לעולם הרוחני, בין היום הגשמי ליום הרוחני, ובין הגוף הגשמי לנפש הרוחני, ובוזה אתה מחבר כל דבר להקב"ה וגם עצמך אתה מחבר להקב"ה, וזה בחינת משיח, ובחינת לעתיד לבוא שאז יהיה תיקון השלם, ר' אשר אמר על זה הרגל נעשה טבע. ועד שמשיח מגיע הוא יכול לעשותו לבד, על ידי שמאחד עם עצמו עוד אחד ועוד אחד עד שעל ידי זה משיח יגיע.

להגיע למשיח צריכים תשוקה

אבל להגיע למשיח אנחנו צריכים תשוקה, וזה אנחנו מקבלים על ידי אליהו הנביא, השלימות יהיה על ידי משיח, והנה שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום הגדול והנורא שזה אליהו הנביא שהוא מכניס בנו את התשוקה להגיע לזה, לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע דבר ד', ברגע שאנחנו מחוברים לשמוע דבר ד' זהו בחינת משיח.

על ידי הבולבל אנו מגיעים לתשוקה

והדרך מלמד אותנו שכל כאב שיש לנו זה תשוקה והזדמנות שזה אליהו הנביא להגיע לבחינת משיח, וזה על ידי הבולבל שיש לך אז באותם רגעים, וכדי להגיע למשיח שזה על ידי התשוקה שזה אליהו הנביא הקב"ה שולח לך אור שזה ואהבת לרעך כמוך, ואליהו הנביא נותן לך הזדמנות להגיע להכרה לא לראות את השני בתור כאב בשבילך אלא להגיע ממנו לאהבת לרעך כמוך, האם תקבל את זה בתור אתגר או סבל אליהו הנביא עם התשוקה שהוא מכניס זה יביא אותנו לבחינת משיח.

להגיע לתשוקה זה על ידי רצון

ואיך אפשר להגיע לאותו תשוקה, וע"ז אומר השפ"א שזה על ידי רצון, ברגע שאתה רוצה שזה התחלה וברגע שיש לאדם מודעות שזה המהלך שהכאב זה לא מציאות אלא סיבה, אז בזה אתה מעורר את המודעות ואת הרצון שלך להגיע לזה, ועל ידי הרצון אליהו ייתן לך את התשוקה לראות את הנסתר, ואז נקבל כוח לעשות את הייחוד.

אפילו שזה בדמיונות זה אמת לאמתו

יש מחשבה דיבור ומעשה, אדם שעשה חצי פעולה הוא לא עשה כלום, אדם שנתקע באמצע עשה רק חצי דבר, אבל המחשבה הוא הכי עוצמתי ברגע שיש לך רצון ותשוקה להגיע מעל המחשבה מיד אתה כבר שם, כי גם מיעט נקודת בו יתברך הוא ג"כ מאתו יתברך, אבל מאדם מחכים רק שיינתן תשוקה ולא יותר מזה, כמה תשוקה אמיתית וכמה אמונה אמיתית וכמה הייחוד אמיתית זה כבר לא עסק שלך ולא צריכים מאה אחוז, וכמו שהשפ"א כותב אפילו שזה בדמיונות זה גם אמת לאמתו. וברגע שיש לך התשוקה במחשבה זה מכניס אותך לאמת לאמתו, וממילא הגעתי לייחוד הוי-ה אדני"י, וברגע שאדם מוכן להבין שתכלית הידיעה לדעת שאינו יודע, אז גם הדיבור והמעשה בשלימות. וזה ומלאה הארץ דעה את ד'.

שלום נקרא התבודדות ולחיות עם פנימיות

במדרש תנחומא: גדול השלום, שסיום התפילה היא בשלום, והתורה נקרא שלום שנאמר וכל נתיבותיה שלום, והבא בדרך נותנין לו שלום. שלום נקרא התבודדות, כי אז אתה מוכן לעזוב את החיצוניות ולחיות עם הפנימיות ואז אתה מגיע להכל. ובספר **המספיק** זה נקרא פגיעה. כי ברגע שאדם מגיע לקשר עושה שלום בין המעשה לדיבור ובין הדיבור למחשבה ובין אחד לשני וזה בחינת ייחוד. והזמנים להגיע לשלום הוא בעת תפילה ובעת לימוד התורה וכן הבא בדרך נקרא בעת התבודדות, וגם בשבת אפשר להגיע לזה כי שבת לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא. וזה עבודת האדם בעולם.

יש לנו גם חיוס התגלות של אליהו הנביא

להבין הענין, נקדים בפסוק: **הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום הגדול והנורא.** הלשון שולח נקרא לא שישלח אליהו הנביא אלא הוא כל הזמן שולח לנו אליהו גם עכשיו, כל מסר שיש לנו בעבודת השם זה אליהו הנביא, והכוונה הוא שאליהו מעורר בנו תשוקה לראות את הקב"ה, רק לא לשאול למה אלא מה וזה בחינת אליהו. **דלשון שולח הוא לשון הוה, דמשמע, אף עכשיו, מדלא כתוב אשלח לכם וגו'.** מלשון עתיד. אלא מאי שגם עכשיו יש לנו התגלות אליהו הנביא, לכאורה איפה יש לנו התגלות אליהו הנביא בזמן הזה.

סיפור עם הרה"ק מסקווירא זי"ע

אלא, **דהאמת הוא, שיש גם חיוס ענין התגלות אליהו הנביא, כי כל השתוקקות ישראל עובדי ד' לאביהם שבשמים, הוא על ידי בחינת אליהו.** מסופר על הרה"ק רבי יצחק מסקווירא זי"ע שאמר פעם לנכדו לצאת לשוק ושם תראה את אליהו הנביא. ואכן יצא לשוק ובמשך חיוס רץ משם לפה ומפה לשם ולא ראה שום דבר, בסוף חיוס חזר להרה"ק הנ"ל ואמר שלא ראיתי כלום במשך חיוס.

למה חסוס רוצה לברוח

בסוף אמר הרה"ק הנ"ל ומה כן ראיתי שם. ענה נכדו בסוף של השוק ראיתי כמה סוסים קשורים לקרש, והיה כמה שעמדו רגועים והיו כמה שניסה עם הראש כאילו לברוח משם. שאל הרה"ק הנ"ל ומה חשבת אז. ענה הנכד אמרתי לעצמי מה יש לאותו סוס לנסות לברוח משם הוא ממילא קשור לשם עם קרש והוא לא יכול לברוח.

אם אתה קשור להקב"ה מה יש לך לברוח

ענה הרה"ק הנ"ל שזה בחינת אליהו, כי אם אתה ממילא קשור להקב"ה מה יש לך לברוח משם, תעמוד ישר ותעמוד לפני הקב"ה, אלוקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים. וזה בחינת אליהו הנביא.

צריכים להאמין באושפיזין ולא לראות

הרה"ק **מקאצק זי"ע** אמר שהוא לא רוצה לראות את האושפיזין אלא להאמין בהם. כי ברגע שרואים זה משהו נפרד וברגע שמאמינים זה משהו אחד. א"כ כל פעם שאדם מגיע לאיזה התעוררות להקב"ה זהו בחינת אליהו הנביא. א"כ כל אחד חייב לדעת שכל השתוקקות ישראל להקב"ה הוא בחינת אליהו. וכן הצדיקים שהיה להם השתוקקות גדול להקב"ה היו באמת בחינת אליהו הנביא.

כדי שיהא יחוד שלם צריכים תשוקה וחשק

ומה באמת קשור לאליהו הנביא ההשתוקקות, אלא קוראים לו מבשר טוב, שבחינת אליהו הוא בחינת מבשר טוב כמ"ש משמיע שלום מבשר טוב. וענין הבשורה הוא, **שהוא המבשר לפני כל דבר שהוא שלימות**. שלימות ויחוד נקרא ברגע שאנחנו אחד עם הקב"ה, וזה בחינת משיח. וההשתוקקות שיש הוא בחינת אליהו הנביא. וכדי שיהא שלימות גמור בין המחשבה לדיבור, אי אפשר שיהא יחוד שלם, רק כשקדם לו תשוקה וחשק. והכוח לתשוקה וחשק קודם היחוד הוא מבחינת אליהו, שהוא בחינת מבשר טוב לפני כל דבר שהוא שלימות. שתוכל להגיע לאמונה ולדעת שיש כאן משהו פנימי יותר. והדעת מביא אותי לאמונה, ואז הייחוד נעשה לבד מאיליו.

על ידי איתערותא דלתא מגיעים להשתוקקות

רק אנחנו צריכים להכיר בזה ולהשתוקק לזה, וברגע שאני מעורר את ההשתוקקות אז כמים מפנים לפני כן לב האדם אל האדם. ואז גם השני מגיע לזה. אני רק מעורר את האיתערותא דלתא ובוהא אני גורם איתערותא דלעילא, ולהגיע להשתוקקות להגיע לאיתערותא דלתא זה אליהו הנביא. ויחוד עילאה עם יחוד תתאה זה הקב"ה כבר עושה ולא קשור אלינו כלל. וזה בחינת משיח. כי כשהקב"ה ברא את העולם היה כאן תיקון השלם ואח"כ זה נהיה נפרד לגמרי, ונהיה מצב של גשמי וכותנות עור עם עי"ן ולא עם אל"ף, ונהיה מצב של נפש וגוף, ועבודה שלנו הוא להחזיר את המצב לבחינת משיח ולתיקון השלם.

צריכים לסגור המחשבות ואז יכול להיות יחוד שלם

מתי הזמנים המיוחדים הללו שאז אפשר להגיע לייחוד הזה, מסביר המאור עינים שזה בעת תורה ובעת תפילה, אמרנו שגם בעת התבודדות, וגם בשבת קודש, והעיקר בעת תורה ובעת תפילה צריכים מקודם לקחת ממך את כל המפריעים שלך, לסגור את המחשבות שמפריעים ואת הדיבורים שמפריעים ואת המעשים שמפריעים, וברגע שמסלקים את המפריעים אז יש מקום לתורה ותפילה וכשאתה עוסק בזה אתה שם עם כל הכוח, ואז זה יחוד השלם, ואפילו שזה יהיה המינימום שזה רק במחשבה.

בתוך הרבה בכוונה אולי יהיה מעט בכוונה

אבל הבעש"ט הק' אומר טוב מעט בכוונה מהרבה שלא בכוונה, בפשטות לומדים שהעיקר הוא הרבה בכוונה ואפילו שיש רק מעט בכוונה זה גם טוב. אבל הבעש"ט הק' מסביר שאומרים כ"כ הרבה ואז אולי מעט יהיה בכוונה. פעם אחת אמר ר' אשר לרי גדליה סגל להגיד את כל התהילים בשביל חולה מסוים, ושאל אותו האם לא נכון יותר לומר כמה פרקי תהילים בכוונה מלומר כ"כ הרבה שלא בכוונה. ענה ר' אשר טוב מעט בכוונה מהרבה שלא בכוונה, אנחנו רוצים ומחכים למשיח שאז יהיה ומלאה הארץ דעה את ד', ואז לא רק שידעו שיש הקב"ה בעולם אלא ידעו שגם מה שאנחנו מדברים שזה לא אנחנו אלא הקב"ה, וגם המחשבה וגם הרצון הכל זה בחינת משיח, א"כ עדיף לומר הרבה שלא בכוונה ואז אולי יצאו מזה מעט בכוונה, ובחינת טוב הוא בחינת אור הגנוז.

נקודה אחד לשמה הוא באיכות עוצמתי שמרימים בזה את שלא לשמה

מסופר על הרה"ק רבי מענדעלע מוויטעבסק זי"ע כשהגיע לארץ ישראל שאלו אותו הרי כתוב אוירא דארץ ישראל מחכים, א"כ למה הגעת כאן יותר ממה שלא ידעת שם. וענה שעד אז חשבתי להתפלל שמונה עשרה אחד בכוונה ומעכשיו אני יודע שזה לא וגם מילה אחד לא ורק אולי אני יצליח לכוון את אחד כמו שצריך להיות זה כבר טוב, ובעצם על ידי זה אפשר להעלות הכל להקב"ה. ומתוך שלא לשמה בא לשמה נקודה אחד של לשמה מעלה את כל השלא לשמה. אפילו שלשמה הוא קצת בכמות אבל באיכות הוא כ"כ עוצמתי שהוא יכול להרים את כל השלא לשמה שהוא הרבה בכמות וקצת באיכות.

על ידי התורה אפשר לזכך את הגוף שיחא נפש יותר

אבל להגיע לזה צריכים את התשוקה ואת החשק לפני כל דבר, לפני שאדם מתיישב ללמוד תורה הוא צריך לדעת למה הוא לומד תורה, או שלומד תורה כי בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין כנגדה, ורק על ידי התורה אני יכול לזכך את עצמי שהגוף שלי יהיה קצת יותר נפש, ועל ידי התורה אפשר לעדן ולזכך את הגוף ולהפוך אותו מחומר לצורה, וכן כשניגשים לתפילה יש תפילה מי אנכי שאזכה להתפלל, א"כ כל פעם לפני שניגשים לתורה או לתפילה וחושבים כנ"ל זה מביא אותי לקבל את התשוקה ואת החשק להגיע לזה.

במצב של חסר אונים יש לאדם אנרגיה אדירה ותלוי לאן לוקחים זאת

כגון תורה ותפילה. שהוא יחוד שלם, כנודע. במחשבה ודבור, שהוא יחוד גמור. ומקודם זה, צריך תשוקה גדולה וחשק גדול. ומאיפה לוקחים את התשוקה הזאת, וזה הוא על ידי בחינת אליהו, והוא זה שנותן לך אותו, והתשוקה לפני ואחרי מגיע ממנו, המעורר התשוקה מקודם, ואחר כך, ולהגיע לכל זה הוא ע"י שאדם חי את הסכנה, וזה טבעי שאדם שנמצא בסכנה הוא יעשה אחד משלושה דברים פייט פלייט פריז, או שנלחם בחזרה, או שהוא בורח, או שהוא נהיה קפוא, וזה אנרגיה אדירה שנכנסת לאדם והטבע הוא לקחת או לייאוש או לגאווה או להפקרות, אבל בעבודת השם לוקחים אותו כוח שמשתמש בשבילך לרחק אותך להביך אותך לשתק אותך, אפשר לקחת אותו דבר להתקרב נפשי חולת אהבתך אנא קל נא רפה נא לה.

מבקשים מהקב"ה שגם הגוף ילך אחרי החשק וההתלהבות

שאלו את ר' גדליה סגל ע"ה לכאורה אם כתוב נפשי חולת אהבתך מהו הכוונה קל נא רפה נא לה. אלא הסביר נכון שנפשי חולת אהבתך אבל הגוף לא נמשך לשם כלל, א"כ אנחנו מבקשים מהקב"ה קל נא רפה נא לה שגם הגוף יימשך אחרי החשק וההתלהבות הזו. **ואחר כך, אחרי שאדם מעורר את התשוקה הזאת ואת הייחוד הנ"ל שנעשה על ידי תורתו ותפילתו, הוא בחינת משיח.**

כל כאב הוא אתגר ומיועד לתקן תיקונים

דהיינו אדם צריך לראות כל כאב כאתגר ולתקן תיקונים, כל חסר אוניס מביא לאדם תשוקה, וברגע שיש לך את ההתעוררות הזו אדם מגיע לאחדות, ד' ישמרנו כשאדם נמצא בצרה כולם מתאחדים איתו, לכאורה מה זה האחדות הזאת, אלא שזה מעורר לנו התשוקה להגיע להקב"ה, כי כל חסר אוניס מעורר לנו התשוקה להגיע להקב"ה ואז אתה ממילא באחדות.

סיפור עם הרה"ק מוויטעבסק זי"ע

מסופר שבזמן הרה"ק מוויטעבסק זי"ע עלה אחד על הר הזיתים עם טלית ושופר בידיו ואמר שהוא משיח. הגיעו לשאול את הרה"ק הנ"ל מה הוא אומר על זה. ומיד ניגש לחלון והריח ואמר שאני לא מרגיש שמשיח הגיע כבר. אמר הרה"ק **מרוזין זי"ע** למה היה צריך להריח בחוץ ולמה לא בפנים, אלא אצלו כבר היה משיח ורק רצה לראות האם בחוץ הוא ג"כ הגיע כבר או שעוד לא. וזה עבודת האדם בעולם.

בכל תורה ותפילה שאדם עושה יש שם שלימות

כי בוודאי בכל תפילה ההגונה, בכל תפילה הגונה שאדם מתפלל ובכל תורה שאדם לומד, ובכל התבודדות שאדם עושה, ובכל שבת שאדם שומר, שם יש שלימות שהוא ביחוד מחשבה ודיבור, נעשה תיקון בחינת משיח. אף על פי שאתה לא מרגיש כלום ולא יודע כלום, זה עצמו שאתה עושה את הפעולה של תורה ותפילה בלי שום מפריעים כלל זה מעורר אותך לבחינת השתוקקות שזה בחינת משיח.

לעתיד לבוא יחיה בחינת הרגל נעשה טבע

כמו שבביאת משיח צדקינו במהרה בימינו, יהיה יחוד ושלמות גמור בתמידות, ולא נצטרך לעשות פעולות בשביל להגיע לזה, ויהיה אז בחינת הרגל נעשה טבע, כי אז יהיה עליית כל המחשבות והאותיות שהוא הדיבור, עליית נקרא שזה יגיע עד הקב"ה, כך הוא בכל אדם, בשעת התפילה ותורה, שמתפלל ולומד ביחוד מחשבה ודיבור, ואסור כשאדם עושה ומדבר אחרת אלא המעשה והדיבור צריכים להיות ביחד, וביחוד עם המחשבה שאז יש בחינת משיח היחוד הזה.

כדי שיהא יחוד אנחנו צריכים לשוב הפנימיות להקב"ה

לכאורה הרי הקב"ה נמצא אתנו כל הזמן ואתה מחיה את כולם, ואפילו שאנחנו לא מתפללים כמו שצריך אבל לית אתר דפנוי מיניה. אלא הסברנו שיש יחוד פנים בפנים ויש

פנים באחור. מצד הקב"ה כל הזמן הפנים שלו אליך, אלא כדי שיהא יחוד אתה צריך לסובב את הפנימיות שלך להקב"ה, ואם אדם לא חי עם הפנימיות זה כמו שאני מדבר איתך והגב שלך מולי ואני לא רואה את הפנים שלך כלל, וכדי שיהא מצב של פנים בפנים חייב אדם שנכנס לתפילה הוא חייב לדעת את החשיבות של זה.

תורה תפילה התבודדות מצילים מחבלי משיח

וכן כשלומד תורה הוא צריך לדעת את החשיבות של זה, ועוד מעט נראה שזה יותר גבוה מתפילה. וכן בעת התבודדות, וכן בשבת כמו שכתוב השומר שבת כדת מחללו, וכן זה מציל מחבלי משיח. משיח זה הולך על הדיבור שלך, כי אדם שמחבר את הדיבור עם המחשבה זה בחינת משיח, חבלי משיח נקרא שקשה לך לכוון על מה שאתה מדבר, ותורה ותפילה והתבודדות מצילים מחבלי משיח. ואדם שמתבונן בכל הזמנים הללו מגיע לבחינת משיח.

סיבת הגלות הוא משום פירוד הדיבור מהמחשבה

שהוא סוד בנין קומת משיח. שסיבת הגלות הוא משום פירוד הדיבור מהמחשבה, שמחמת שמדבר דיבורים בלא מחשבה, והמחשבות משוטטות בלא יחוד וכוונה, יש אותיות ודיבורים נפולים, ויש מחשבות נפולות, ונמשך הגלות. ולעתיד לבוא יהיה יחוד ושלימות גמור בתמידות, על ידי שיהא יחוד מחשבה ודיבור בשלימות. וכמו שאמרנו שכדי להגיע לכל זה חייבים חבר נאמן ולהיות באחדות עם כולם.

כל אחד יש לו חלק משיח השייך לנשמתו

כמאמר הבעש"ט נבג"מ, שצריך כל אחד מישראל לתקן ולהכין חלק קומת משיח השייך לנשמתו. אימתי קאתי מר לכשיפוצו מעיינותיך חוצה, דהיינו כשכל אחד יגיע לייחוד הנ"ל. ידוע הסיפור שהרה"ק המנחת אלעזר זי"ע הגיע לארץ ישראל והלך לבקר את הרב אלפנדרי זצ"ל ושאל אותו אימתי קאתי מר. וענה הנה עומד אחר כותלינו. שאל הרה"ק הנ"ל ולמה הוא לא נכנס לכאן, ענה הרב אלפנדרי שיש מעכבים. התחיל הרה"ק לבכות שיגלה לו האם הוא לא מן המעכבים ח"ו. וכמו שאמרנו ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו, ולמה לא כתוב ואמרו אלא ואמר, אלא כל אחד יש לו קומת משיח השייך לשורש נשמתו.

מתחילים עם גאולה פרטית ומשם לגאולה כללית

ובעצם עליך מוטל לתקן זאת ואם אתה לא מתקן אותו אתה בעצמך מעכב את ביאת משיח צדקינו. ולא רק בשבילך אלא בשביל כל הסובבים אותך. יש גאולה פרטית שזה כל אחד עם הפרנסה שלו ועם הבית שלו ועם הילדים שלו ועם הסביבה שלו, ויש גאולה כללית, אבל זה מתחיל עם גאולה פרטית ומשם הולכים לכלל, והגאולה הכללית מביא לך גאולה פרטית ג"כ. וכמו שאמר הרה"ק רבי זושא זי"ע לא מבקשים ממך להיות ר' זושא אלא זושא יהיה זושא.

נמוך וגבוה קומה תלוי באיכות ולא בכמות

כנודע, שאדם, הוא ראשי תיבות אדם דוד משיח. כשהקב"ה ברא את העולם אז שקומתו של אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה, דהיינו שהכיר את כל השגה של כל העולם, קומה לא נקרא שהיה גבוה עד השמים, אלא לדוגמא הרה"ק רבי משה פיינשטיין זצ"ל היה נמוך קומה אבל הגיע מסוף העולם ועד סופו, וכן החפץ חיים היה נמוך קומה אבל תורתו

הגיע מסוף העולם ועד סופו. א"כ בהתחלה לא היו צריכים את התורה כלל כי אדם הראשון היה כבר מסוף העולם ועד סופו. אלא אחרי חטא אדם הראשון שנהיה נפרד ונהיה כותנות עור צריכים את התורה כדי לחזור למה שהיה לפני זה.

לעתיד לבוא כל אחד יזיה קומתו מסוף העולם ועד סופו

שהיו כלולין בקומת אדם הראשון כל הנשמות של ישראל, שזה בכללות, וגם היום אנחנו היינו שם תמיד, אדם שיורד הוא מוריד את כולם, אדם שעולה מעלה את כולם. ואחר כך על ידי החטא נתמעטה קומתו. לפני זה היינו גרויסע אידן והיום אנחנו קליינע אידן. ואפילו שאני כן קצת בקומת גבוה, אבל כל אחד כלול מכולם, היום אנחנו נפרדים, לעתיד לבוא נחזור לזה וכל אחד יהיה קומתו מסוף העולם ועד סופו. וכמו כן יהיה משיח, קומה שלימה מכל נשמות ישראל, כלולה משישים ריבוא, כמו שהיה קודם החטא של אדם הראשון.

אדם שלוקח משחו לעצמו מוציא את עצמו מעולם

כתוב במשנה אבות, הקנאה התאוה והכבוד מוצאין את האדם מן העולם. לפני החטא היינו כולם באחדות ואחרי החטא אנחנו נהיו נפרדים, ואחרי זה דוד המלך עוזר לנו לחזור למה שהיינו לפני זה, כי דוד מלך ישראל חי וקיים. ובעת ביאת משיח כשכל אחד יחזור ויתקן את עצמו עד הסוף נחזור לבחינת אדם. עד עכשיו אדם היה מסוף העולם ועד סופו, ומה מוציא אותו מהעולם, אלא ברגע שאדם לוקח משהו לעצמו או שלוקח קנאה לעצמו, או שלוקח את התאוה למציאות, או שלוקח את הכבוד שזה תפארת לעצמו, בזה אדם יוצא מהעולם, כי בזה חסר לאדם את החיבור שלו לבחינת אדם.

כל אחד צריך להכיר את החלק השייך לנשמתו

על כן, צריך כל אחד מישראל, להכין חלק בחינת משיח השייך לחלק נשמתו, עד שיתוקן ותכונן כל הקומה, ויהיה יחוד כללי בתמידות במהרה בימינו.

שיעור ד'

יום ה' כח' תמוז פרשת מטות מסעי

באדם הראשון היה כבר כלול כל העולם כולו

איתא במאור עינים (המשך ד"ה לכן אמור). דברנו שכל עבודת השם בעולם הוא לתקן חטא אדם הראשון, ומהו הכוונה לתקן? אלא יש אדם הראשון לפני החטא ואחרי החטא, לפני החטא היה אדם הראשון קומתו מסוף העולם ועד סופו, בפשטות הכוונה שאדם הראשון היה ג"כ מילידי ענק, אבל הכוונה הוא שאדם הוא עולם קטן, דהיינו מה שיש בתוך העולם נמצא בתוך האדם, כשאדם הראשון נברא היה כבר כלול בתוכו כל העולם כולו והשיג כבר את כולם, וכמו"כ כתוב שהעבירו לפני אדם הראשון כל החיות ובהמות ונתן שם לכל אחד, לכאורה איך הוא ידע מה כל אחד, אלא אדם הכיר לא רק את החיצוניות של כולם אלא גם את הפנימיות של כולם.

לפני חטא אדם הראשון ראה את הפנימיות בכל דבר

ולחסביר זאת ביתר עומק, כתוב בנתינת התורה וכל העם רואים את הקולות, לכאורה הרי קולות צריכים לשמוע ולא לראות וממתי רואים את הקולות, אלא לפני חטא אדם הראשון כל מציאות שהגיע לפני ראה לא רק את המציאות אלא גם את הסיבה ואת המסובב והכל היה אוטומט בלי יגיעה כלל. וממילא השיג כבר כל מה שכתוב בתורה. וכן כל אחד שנולד הגיע ג"כ לאותו השגה להשיג כל דבר לא רק בחיצוניות אלא גם את הפנימיות שבדבר. וכן בזמנים של אדם הראשון לא היו צריכים לתת את התורה כי כל אחד השיג מעצמו את הפנימיות שבכל דבר.

להאמין בהקב"ה הוא הרבה יותר מלראות כל הזמן

ואחרי החטא אז נהפך כותנות אור לכותנות עור, בהתחלה היה אור עם אלי"ף שבכל דבר ראו אורו יתברך, ואחרי החטא כבר לא רואים את הקב"ה בכל דבר ורואים את העי"ן מודגש דהיינו שרואים בכל דבר רק את החיצוניות ולא את הפנימיות. כתוב אצל האדם ותרא האישה כי טוב העץ למאכל, ובזה שהיא הסתכלה היא הצליחה להכניס לעולם מציאות לראות רק את החיצוניות ולא גם את הפנימיות, וברגע שאמרה וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל, דהיינו מה שהוא מדי טוב שם הסכנה הכי גדולה, נכון ששם זה עבודה אחרת לגמרי ואולי אפילו יותר גדול מעד עכשיו, כי עבודה להאמין בהקב"ה הוא הרבה יותר מעבודה של לראות אותו בחוש כל הזמן, אבל הקב"ה ברא את העולם עד שם.

חטא אדם הראשון היה חלק מתהליך בריאת העולם

דהיינו חטא אדם הראשון היה חלק מתהליך של בריאת העולם, לפני זה ראו את הנסתר בכל מקום והיה מצב של לראות את הקולות, ואחרי החטא נהיה מצב שלא רואים את הנסתר כלל ורק רואים את החיצוניות ולא את הפנימיות, ואיך אנחנו כן שומעים היום את הפנימיות בכל מיני זמנים, כי יש חלק קטן שלא נפגם בחטא אדם הראשון וזה עוזר לנו גם היום להגיע לפנימיות.

עבודת האדם הוא לחזור לאדם הראשון לפני החטא

דהיינו אדם יכול לשמוע משהו ולהבין עם דעתו את הפנימיות שבדבר, אבל הוא יכול להסתכל על זה ויראה לכאורה משהו אחר שיהיה לכאורה סתירה בין השמיעה לראייה שלו. אבל אדם יכול לזכות לחזור לבחינת ראייה לראות בכל דבר פנימיות, וזה מה שאמרנו בשם הבעש"ט הק' שעבודתנו הוא לחזור לאדם הראשון לפני החטא. וכדי להגיע לשם אדם צריך להשתמש עם הכלי שיש לך כן להגיע לאדם הראשון, לאדם הראשון נפגם רק העיניים, עכשיו אנחנו בחודשי העיניים שזה תמוז אב, ומאז הוא ראה רק חיצוניות ולא פנימיות בכל דבר. השמיעה בעצם לא קשור לראייה. אומרים שהאנשים שלא רואים השמיעה שלהם נהיה הרבה יותר חד וגם עוד הרבה איברים שמתחזקים דווקא אז. והעיקר להגיע לא רק לשמיעה הפנימיות אלא גם לראייה הפנימיות שיש בכל דבר.

אדם צריך להאמין בשמיעה שלו

כתוב והיו עיניך רואות את מורידך, לעתיד כתוב לשון ראייה, דהיינו שאז כל אחד יראו עין בעין איך שהקב"ה מנהל את העולם. ואיך מגיעים לזה, אלא כתוב בשם **רבי אהרן מקוידנוב זי"ע** שאדם צריך להאמין בשמיעה שלו, והעיקר לקבל כל דבר בתמימות ולא תחקור אחר עתידות ואז תהיה עמו ולחלקו, דהיינו ברגע שאני מקבל כל דבר בתמימות ולא חוקר אחר עתידות ומקבל כל דבר כמו שהוא אז תהיה עמו ולחלקו גם בבחינה של הראייה. וצריכים לבקש שהקב"ה יחזיר לנו את הראייה לראות את הפנימיות שבדבר, אבל לזה צריכים ממך את התמימות, וכמו שהקב"ה אמר לך ביום אכלך מות תמות, אע"פ שהראייה ראה נחמד וטוב למראה ולמאכל, אבל אז ראה רק את החיצוניות ולא את הפנימיות, אבל השמיעה נשאר ואם אדם מאמין בשמיעה אז זוכה גם בראייה להגיע להקב"ה ולפנימיות שבדבר.

אפשר לעשות שלושה דברים ואין קשר ביניהם

הבעש"ט הק' שאל את פי משיח: אימתי קאתי מר? והשיב לו המשיח: בזאת תדע, בעת שיתפרסם לימודך בעולם, ויפוצו מעיינותיך חוצה, מה שלימדתי אותך והשגת, ויוכלו גם המה לעשות יחודים ועליות כמוך ואז ייכלו כל הקליפות ויהיה עת רצון וישועה. לכאורה מה יעשו אלו שלא יכולים לעשות יחודים. אלא אמרנו לעשות יחוד נקרא לייחד המחשבה עם הדיבור, ולייחד הדיבור עם המעשה, יש מצב שאדם עושה אבל המחשבה נמצא במקום אחר יש מצב שהמחשבה שלו נמצא במקום אחד והוא מדבר אחרת ולמעשה נמצא במקום אחר לגמרי. אפשר לעשות שלושה דברים בפעם אחד ואין קשר ביניהם.

כל אחד יש לו חלק מה להחזיר להקב"ה

כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה מספר שהרה"ק **מבארדיטשוב זי"ע** היה נותן שלום עליכם לכל אחד אחרי תפילת שמונה עשרה, כי כל אחד היה במקום אחר וממילא נתן לכולם בנפרד שלום עליכם. אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ד' אלקינו נזכיר. הגויים רוצים ללכת אחרי הרכב והסוסים ואנחנו הולכים אחרי הקב"ה. משיח יגיע רק כשגם הם יוכלו לעשות יחודים כמוך. כל אחד יש לו את הדרך שלו בעבודת השם מה שעליו לעשות, כל אחד יש לו בחינת צדיק שלו, כל אחד יש לו חלק לעולם הבא ועל ידי יש לו כוח להחזיר כל דבר להקב"ה גם השמיעה וגם הראייה.

הגדלות של האדם נמדד לפי האיכות שלו

אדם הראשון כשאכל מעץ הדעת הוקטן קומתו, הגדלות של האדם זה לא הגובה שלו אלא האיכות שלו והמציאות שלו, אדם הראשון על ידי השגה שלו בהקב"ה השיג את כל הבריאה כולה והיה קומתו שלימה מסוף העולם ועד סופו, ולפי זה נמדד הגדלות של האדם.

אדם צריך להפשיט את הדעת שלו בכל איברי הגוף

הפרי הארץ אומר אדם נולד עם כל המוחין שלו מהרגע הראשון, תינוק במעי אמו לומד כל התורה כולה ואין לו שום מפריעים חיצוניים שיעצור אותו מללמוד תורה בעת ההיא וממילא משיג הכל. וברגע שהקב"ה מחבר את הגוף עם הנשמה מיד יש צרעת משכא דחויא, ומאז יש לאדם הגבלה על ההסתכלות שלו ומאז זה נהיה חיצוניות, ואיך אדם גודל על ידי שהדעת מתפשט לכל איברי הגוף שלו, ולאט לאט הוא יודע לדבר הוא יודע ללכת הוא יודע לעשות דברים להביע את עצמו וכן הלאה. אבל יש אנשים גדולים שמצד הגוף שלהם החיצוני גדלו כבר, אבל במידות נשאר קטנים מאוד, הוא מתרגז על כל דבר וצריך כל דבר, החלק החיצוני הוא גדל ברייט און גרויס אבל בחלק הפנימי נשאר אותו דבר.

צריכים להגיע למצב לאחד את האורות והכלים ביחד

וזה עבודת האדם שצריך כל אחד למלאות זאת בעצמו, וכמו שדברנו שיש אנשים בגיל חמישים שאולי חיצוניות כבר גדלו אבל על כל דבר קטן הוא מאבד את עצמו לגמרי, הסיבה לכך הוא שהיה לו חסר בחלק מהגדילה שלו, ולכל אחד הקב"ה שולח ניסיונות ואין כאן שום תירוצים, וכל אחד שהקב"ה שולח כזה דבר הסיבה הוא שהגוף שלו יש לו כאלו כוחות גדולים אבל אין לו כלי מספיק להכניס שם את כל האורות הללו, אבל יש לו את הכוחות להחזיר כל דבר בחזרה, ולהגיע למצב שהאורות והכלים יתאחדו בחזרה.

אדם הראשון איבד את הבהירות שלו בחטא עץ הדעת

כתוב רופא כל בשר ומפליא לעשות, אלא הכוונה בזה הוא שזה פלא איך הנשמה מחזיקה מעמד בתוך הגוף הגשמי והחומרי הזה, הקב"ה צריך כל יום מחדש לעשות את החיבור הזה בין הגוף לנשמה, אדם כשהולך לישון הוא בחינת מת וכל יום מחדש צריכים להכניס כאן חיות ולחבר את הגוף עם הנשמה. וגם אנחנו מקבלים כל יום כוחות חדשים להתחבר בחזרה לנשמה שלנו וזה ומפליא לעשות. ולא צריכים ליבא את זה אלא להאמין בזה, ודבר ראשון צריכים את המודעות לזה וצריכים להאמין במה שאתה שומע עכשיו, דהיינו תחיה שמה שאתה רואה זה שקר, כי אדם נמצא בעלמא דשיקרא, ולהגיע להאמת צריכים השתוקקות להגיע לזה, אדם הראשון בעת אכילת עץ הדעת שנהיה נמוך קומה דהיינו שאיבד אז את הדעת שלו ואת הבהירות שלו ברוחניות ונשאר בתוך הטבע בלבד.

בלי תורה אי אפשר למצב נצח

כתוב שם אצל אדם הראשון וגבהו מאה אמה, ומסביר המשך חכמה שהכוונה הוא מאה ברכות, שמיוסדים על כל צרכי האדם הטבעיים, ועל ידי תורה ותפילה הוא יכול לחזור להקב"ה, כי התורה זה הקב"ה ותפילה זה השתוקקות שאדם דרכו מגיע להקב"ה. בספרי האזינו כתוב: והנה אם יאחזון ישראל בתורה, אז תהי הנהגה הרוחניות האלקית ויהיה זו תפילה, לא כן בתפילה שהנהגה טבעית והאדם מונח, האדם רוחני ועצם פשוט שאינו

מתפרד, אדם שמתפלל אפילו שעושה כן עם כל החשק אבל בלי תורה זה לא יגיע למצב נצחי כלל, ואצל חסידים נהגו שמיד אחרי תפילה לומדים כמה דקות, כדי שההשתוקקות שהיה בעת התפילה יכנס מיד לתוך תורה שאז זה נצחי.

עבודת האדם הוא שגם הראייה יהיה בפנימיות

כמאמר הבעש"ט נבג"מ, שצריך כל אחד מישראל לתקן ולהכין חלק קומת משיח השייך לנשמתו. עבודת האדם הוא להפוך כל דבר ממצויאות לסיבה, וזה יהיה בעת ביאת משיח לראות כל דבר סיבה ולא מציאות שככה היה לפני חטא אדם הראשון, ואדם מגיע לזה על ידי שנותן אמונה בשמיעה שלו, ואז יש לנו רצון שלא רק השמיעה יהיה ככה אלא גם הראייה שלנו יהיה ככה, ואז אליהו הנביא נותן לנו השתוקקות להגיע לזה, ומשם אדם מגיע לבחינת משיח, ואז אדם מגיע לייחוד שזה לא רק לחיות חיצוניות אלא שאז מגיעים לפנימיות, ואז מגיעים לראות בכל דבר את הפנימיות, וגם הקולות אפשר להגיע ולראות את הפנימיות שבדבר.

צריכים להיזהר מאנשים שלא מדברים אמת

יש אנשים שמדברים איתך ומרוב תמימות אתה חושב שמדברים אמת, אבל מהסתכלות שלך עליו אפשר לראות האם הוא לחוץ באותו רגע, או שעובד עליך, או שאתה משדר לו לחיות עם פנימיות או שאתה יודע שהוא מדבר שקר מרוב לחץ שיש עליו.

שמות הבהמות מראים על התוכן שלהם

לכאורה למה באמת כתוב החטא של אדם הראשון בתורה, צדיקים היו אומרים שמחטא שלהם לפחות נהיה לנו התורה, אבל בכל זאת למה זה כתוב בתורה? אלא הרבה יש ללמוד מחטא זה כי אדם הראשון היה צופה מסוף העולם ועד סופו, שלא רק החיצוניות הוא ידע והיה גלוי לפניו אלא גם הפנימיות של העולם היה גלוי לפניו, ומשום הכי ידע לקרוא שמות לכל הבהמות וחיות, וכמו שקרא לכלב כי ראה שיש חיה שקוראים לו כלב מלשון הב הבר וראה את הכלב לפניו וראה עליו שאין לו שום נטייה לתת רק לקחת וממילא קראו לו כלב, כי שמות הבהמות וחיות הם התוכן הפנימי שלהם ולפי התנהגותם ככה נתן להם שמות.

השלימות של אדם הוא נתינה ולא לקיחה

ויש אנשים שג"כ מתנהגים לך ככה והם סוחטים אותך ורק רוצים אותך והם בחינת הב הב ובחינת כלב, אדם השלם נקרא אדם שלא רק לוקח אלא גם נותן לשני, השלימות של אדם הוא נתינה ולא לקיחה. כל נביא יונק חכמתו מטיפה אחת ממ"ח טיפין שבגן עדן, ואדם הראשון השתמש בכולם, ומזה שדיבר עם הנחש נהיה החטא, א"כ צריכים להיזהר לא ללכת אחרי חיצוניות ואחרי אנשים שמשגעים לך את השכל, כי בשנייה אחד אפשר להפסיד הכל מה שהשגנו.

צדיקים יכולים להסתכל מסוף העולם ועד סופו

איתא בדגל מחנה אפרים: היכן נגנז האור ההוא, ואמר הבעש"ט הק' שד' יתברך גנזו בתורה, ולכן משתמשים צדיקים בכל דור ודור באור ההוא, היינו על ידי התורה שיש בה אותו האור שיכולין להסתכל בו מסוף העולם ועד סופו כמו שראינו עיני ממש כמה מעשיות,

אשר קצרה היריעה מהכיל אשר הסתכל ממש מסוף העולם ועד סופו והכל היה על ידי אותו אור שנגזר בתורה. ואנחנו צריכים לדעת את ההזדמנות שיש בכל דבר.

אדם שחי עם פנימיות זהו בחינת משיח

כנודע, שאדם הוא ראשי תיבות אדם דוד משיח. שקומתו של אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה, ודוד המלך תיקן את אדם הראשון, והיה חי שבעים שנה משנות אדם הראשון וזכה להגיע לבחינת דוד מלך ישראל חי וקיים, והוא לימד אותנו לראות כל דבר סיבה ולא מציאות, לחיות עם הפנימיות ולא עם החיצוניות, ועל ידי אנחנו יכולים להגיע לבחינת משיח. כל אחד בבחינה שלו שרואה כל דבר פנימיות ולא חיצוניות זה בחינת משיח. ומשום הכי היו כאלו שקראו לרבי שלהם משיח, כי מבחינתם הרבי שלהם לימד אותם לחיות עם הפנימיות ולא עם החיצוניות.

רק הראייה נפגם ולא השמיעה

שהיו כלולין בקומת אדם הראשון כל הנשמות של ישראל, וכולם לא רק משה רבינו הגיעו למצב לראות מסוף העולם ועד סופו, נתינת התורה היה לאלה אשר ישנו פה ולא לה אשר איננו פה, ובאותו רגע שהקב"ה אמר ועשה רואים את הקולות אזי כולם הגיע לאותו דרגה גבוה לראות בכל דבר את הפנימיות ולא את החיצוניות, דהיינו בכוח כל אחד נמצא שם לראות את הפנימיות, נכון בראייה זה לא מוחש אבל בשמיעה שם זה לא נפגם וזה נמצא הפנימיות הזה, כי הפגם היה בראייה ולא בשמיעה ושם זה לא מוחש אבל בשמיעה זה מוחש מאוד.

עבודת האדם הוא להגיע למוחש גם בחיצוניות

וזה עבודה שלנו לא להיות אבוד מזה שאנו לא רואים, כי מבשרי אחזה אלוקי, החידוש של ר' אשר היה להגיע למוחש גם בחיצוניות זה אך ורק על ידי מבשרי אחזה אלוקי שזה ע"י הכישלון שלנו אז אפשר להגיע לזה, ואנחנו מגיעים להכרה שגם מה שכן הולך לנו שזה לא שלי אלא של הקב"ה.

שיעור ה'

יום ו' כט' תמוז פרשת מטות מסעי

כל אחד יש לו חלק שהוא צריך לבנות בימיו

איתא במאור עינים (המשך ד"ה לכן אמור). דברנו שכל אחד צריך להכין את החלק שלו לבחינת משיח. וכמו שאיתא בשפ"א כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו, לכאורה האם שייך לומר על צדיקים שבגלל שלא נבנה בימיו אזי כאילו נחרב בימיו, אלא כל אחד יש לו חלק השייך לשורש נשמתו שהוא צריך לבנות בימיו. וברגע שיש אדם אחד שלא בונה את החלק שלו במשיח הוא לא יכול לבוא עדיין לעולם. ר' אשר היה אומר שהקב"ה מחכה מכל יהודי ויהודי שיבנה את החלק שלו במשיח. אי"כ כל אחד שייך לבנית וביאת משיח צדקינו וכל אחד צריך לתקן את חלקו בזה.

היום שיש הסתר אדם נמצא בהיכון כל הזמן

על כן, צריך כל אחד מישראל, להכין חלק בחינת משיח השייך לחלק נשמתו, עד שיתוקן ותכונן כל הקומה, חסר יהודי אחד חסר בכל בני ישראל ובכל הקומה, ויהיה יחוד כללי בתמידות במהרה בימינו. ומה ההבדל בין עכשיו לביאת משיח, אלא אדם צריך להיות עכשיו בהיכון כל הזמן כי ההסתר מגיע ואדם צריך לדעת שזה לא מציאות אלא סיבה, לעתיד לבוא זה יהיה כהרף עין ויהיה אז כזה הרגל נעשה טבע שזה יהיה בתמידות במהרה בימינו. אבל עד אז כל דבר שאדם רואה הוא חייב לראות שזה סיבה ולא מציאות.

לעתיד לבוא כשיבוא חבר ויעצור אותי נגיד לו ישר כוח

לפעמים אדם רוצה ללכת לאיזה מקום לעשות משהו לא טוב ופתאום החבר מעכב אותו מללכת לשם, זה נקרא סיבה מהקב"ה לא להגיע למקום הרע הזה, ובמקום זה אדם אומר לחבר תעזוב אותי אין לי כוח אליך עכשיו תבוא מחר, דהיינו היה לו סיבת מניעה ובמקום שזה יעצור אותו ויציל אותו הוא דחק את זה וירד עוד יותר למטה. אבל לעתיד לבוא כשיבוא חבר ויעצור אותו מללכת הלאה אז הוא יגיד לו ישר כוח אתה לא יודע מה שעשיתי לי ואוי מה הייתי עושה בלעדיך.

לעתיד לבוא לא יצטרכו להשתמש עם הדעת

ר' אשר אמר אין משיח מגיע אלא בהיסח הדעת, דבר ראשון צריכים לדעת את המהלך ולהאמין בזה, לעתיד לבוא זה לא יהיה אמונה אלא אמת ויציב, אמונה צריכים כל הזמן לעבוד על זה כי כל זמן אדם חוזר לגוף וצריכים שוב לתת הכנעה ולחזור לאמונה. לעתיד לבוא לא יצטרכו להשתמש כל הזמן עם הדעת אבל זה יהיה משהו אותו דבר כל הזמן.

העיקר הוא לחבר את המחשבה עם הדיבור

ואיך כל אחד יכול להגיע לזה? אלא וכל זה, הוא על ידי יחוד המחשבה והדיבור. כל הדגש של חסידות הוא לחבר את המחשבה עם הדיבור ביחד, ברגע שאדם נמצא בהפסק בין המחשבה לדיבור הבעיה מתחיל מאדם בעצמו, כי עולם שנה ונפש מתחיל מאדם בעצמו, והעיקר להיות מחובר המחשבה והדיבור ביחד. והארי"י הק' אומר שצריכים לומר כ"כ הרבה

עד שמגיעים למצב שכבר אין דעת וזהו בחינת משיח. ברגע שאדם מרגיש שהוא עושה בזה הוא מנתק את עצמו מהקב"ה.

העיקר שיהא נפש בלי גוף כלל

והעיקר שיהא נפש בלי גוף כלל, ברגע שאדם מחבר את המחשבה עם הדיבור העיקר הוא המחשבה, המחשבה זה הנשמה והדיבור זה הגוף, דהיינו צריכים לבודד את הנשמה מהגוף, א"כ כל אור והשגה אדם משיג הוא בסכנה לקחת זאת לעצמו, ואיך מנטרלים את הגוף, זה על ידי חושך ואפילה שרואה שיש לו מחיצות מבדילים בינו להקב"ה, ויתהלך חנוך עם האלוקים מסביר **האמרי יוסף** שחנוך כבר הגיע למקום שכבר אסור לבטל אותו כלל. כי אסור לאדם לבטל את המקום הגבוה הזה וחנוך כבר הגיע עד לשם.

צדיקים היו במחשבות כל היום

וכן ראיתי אצל מוח"ז מביאלה זצ"ל שהיה עם המחשבה שלו כל הזמן וראינו בחוש שהוא פשוט לא כאן כלל. ואפילו שהיינו מדברים אתו היה עונה הא. אדם נמצא במלחמה כל הזמן האם לבטל את השגה או לא. וכמו **שר' אשר** מסביר שאצל רבי עקיבא היה מלחמה כן ולא עד שבסוף יצאה נשמתו בטהרה. אדם שלא נלחם שם מיד הוא הולך למקומות אחרים לגמרי.

עבודת האדם הוא להמשיך הלאה תמיד

אדם שנכנס לעבודה מיד רואה דובים אריות וניסיונות, אבל עבודה הוא לדעת שכל זה דמיונות, וברגע שאדם נלחם שזה לא אמת מיד יראה שאין אריה ואין דוב ואין כלום לא דובים ולא יער, עד שמגיע לחצר המלך ושם רואים את שרי המלך וכל טוב בית המלך, ושם מקבלים כבר רוח הקודש ופתאום רואה שהוא שווה משהו ויש לו יכולת לומר תורה, אבל עד עכשיו זה משהו מיוחד אבל זה עוד לא עד הסוף זה רק רגש דקדושה כי אתה שוב נמצא שזה אתה וזה עוד לא הקב"ה, אנחנו מדברים מקדושה ומדברים דברים נשגבים, אבל לך תגיד לו שאפשר להמשיך הלאה הוא כבר לא רוצה להמשיך כלל, אבל מי שרוצה להמשיך יש שוב דובים אריות, אבל יהיו כאלו שיגידו שעד כאן אפשר ללכת ואי אפשר להמשיך הלאה, אבל אדם צריך לדעת שתמיד צריכים להמשיך הלאה.

אדם שלא מחבר המחשבה עם הדיבור כשמדבר זה לא הוא

אבל אדם שמנתק את המחשבה מהדיבור והוא מדבר מהבטן ומהרגש שלו אז זה לא אדם בעצמו וזה לא הוא אלא משהו אחר, וכל זה, הוא על ידי יחוד המחשבה והדיבור. ואיך מגיעים באמת ליחוד המחשבה עם הדיבור, אלא שהמחשבה הוא נשמת הדבור המחיה אותו, כמו שהנשמה מחיה את הגוף אותו דבר המחשבה מחיה את הדיבור, ובפרט דיבורי תורה ותפילה.

בתיקון חצות כל אחד בוכה על החורבן שלו

ר' אשר היה אומר שתיקון חצות נקרא שכל אחד צריך לבכות על החורבן שלו שהוא בעצמו החריב, וברגע שאדם לא מחבר את המחשבה עם הדיבור בזה מונעים בנין בית המקדש, והעיקר לחבר אותם בחזרה להקב"ה, בחינת משיח הוא יחוד מחשבה ודיבור, כי תפילה בלא

כוונה כגוף בלא נשמה. שכשמדבר הדיבורים במחשבה ראויה, הוא יחוד גמור כמבואר אצלנו במקום אחר.

אדם שחי עד כמה הוא מסוכן מגיע להשתוקקות

ולהגיע לבחינת משיח צריכים לפני זה אליהו הנביא, הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא, בחינת אליהו הוא התשוקה שיש לפני זה, וכדי להגיע לזה צריכים לומר מי אנכי שאזכה להתפלל, אדם צריך לדעת ולזכור את החסר אוניס שלו ואז מגיעים לזה, וכן לפני שמתחילים ללמוד צריכים לבקש מהקב"ה לא לומר על אסור היתר ועל היתר אסור, לכאורה זה מראה לי על יראת שמים, אבל אפשר לומר ג"כ שאדם על ידי האינטרס האישי שלו היה מוכן לומר על אסור היתר ועל היתר אסור, ואני לומד כדי להציל את עצמי מלהגיע לכה דבר, ועל ידי שאדם חי עד כמה הוא מסוכן מגיע לכדי השתוקקות ואז מגיע לבחינת משיח. ואליהו הוא נותן לנו את התשוקה להגיע לזה.

צריכים לחשוב מה מדברים

וזה אי אפשר, אם לא על ידי התשוקה שמקודם, שהוא בחינת המבשר, בחינת אליהו. ולכך נקרא משיח. כי משיח הוא לשון דבור, יחוד המחשבה והדיבור הוא בחינת משיח, והמחשבה משיח את הדיבור, ששיח את האותיות. מי מפעיל את הדיבור המחשבה, וברגע שהמחשבה מפעיל את הדיבור אז אדם מגיע לבחינת משיח. אבל דבר ראשון צריכים לשום לב לדיבורים שאני מדבר. צדיקים היו אומרים ברגע שאדם עוד לא דיבור הוא בעל הבית על הדיבור והוא יכול לייחד את המחשבה עם הדיבור, וברגע שאדם דיבור כבר אז הדיבורים כבר נכנסים לרגשות ולסטרא אחרא אז הדיבור כבר בעל הבית עלי. וכן בכל דבר כל זמן שאדם עוד לא דיבר הכל בסדר גמור, וברגע שאדם כבר דיבר אז מתחיל למה אמרתי ומה אמרתי כן אמרתי לא אמרתי וכן הלאה.

בשבת זה זמן להינצל מחבלי משיח

וזה נקרא חבלי משיח, כדי שאנחנו נביא את משיח לעולם, עבודה שלנו כל פעם שאנחנו מדברים להקדים מחשבה לפני זה, ד' שפתי תפתח, ר' אשר אמר על זה שאדם צריך לדעת שויפתח ד' את פי האתון, לדעת שבעצם אני מסוכן ואני לא יכול לדבר ואם אני כן מדבר לדעת שזה לא אני אלא הקב"ה. וזה נקרא כל השומר שבת ניצל מחבלי משיח. דברנו שיש זמנים להגיע לייחד המחשבה והדיבור, או בעת תורה ותפילה או בעת התבודדות, או בעת שבת קודש, שאז אדם בהתבודדות שהנפש גובר אז, וכן שבת הוא זמן מיוחד, שאז אדם יש לו כוח להינצל מחבלי משיח ולא לדבר דיבורים שאסור לדבר, ואפילו מה שאתה כן מדבר שיהיה על ידי יחוד מחשבה ודיבור ביחד, ולכל זה אפשר לזכות בשבת קודש.

אדם שמייחד את המחשבה והדיבור אפילו לשנייה אחד זה עוצמתי ביותר

כתוב הנה אנכי שולח לכם, ואמרנו שלכאורה למה כתוב שולח ולא לשון אשלח לכם, אלא הוא שולח כל הזמן ובכל עת, ולכך, בכל עת שהוא יחוד המחשבה עם הדיבור, הוא תיקון בחינת משיח. כל פעם שאדם מייחד המחשבה עם הדיבור אפילו לשנייה אחד בלבד, ואפילו נשימה אחד שאדם מחזיר להקב"ה ולדעת שכל דבר בא ממנו, זהו תיקון בחינת משיח. הרה"ק מקאברין זי"ע אמר אדם יכול להיות כאן בעולם שבעים שנה ולהניח תפילין כמו שאתה מניח כבר היה כדאי את כל העולם. ואמרנו טוב מעט בכוונה מהרבה שלא בכוונה,

אדם יכול להישבר מזה שעושה בלא כוונה, אבל העיקר הוא לא להישבר מזה אלא לדעת שעל ידי אליהו אדם מקבל חשק להגיע לכוונה. וברגע שאדם רוצה להגיע למשיח אז הבא לטהר מסייעין אותו, הקב"ה ייתן לך את בחינת משיח, וברגע שאדם עושה קצת לשמה ובכוונה אז זה כ"כ רוחני ועוצמתי שכל שלא לשמה בא לכיוון לשמה על ידי נקודה אחד שאדם נותן להקב"ה.

בביאת משיח התיקון יהיה בתמידות

כרגע בחינת משיח הוא לא בתמידות, ואפילו שהולכים ממושג לאינו מושג זה לא יותר משנייה אחד וברגע אחר אדם כבר במושג בחזרה, וזה עבודת האדם כל הזמן. רק שהוא אינו בתמידות, כמו שיהיה בתיקון ביאת המשיח במהרה בימינו. שאז כן יהיה בתמידות.

משיח נמצא כאן אבל אף אחד לא רוצה להסתכל עליו

ולכך, קודם השלימות הגמור, משיח הוא ליחוד המחשבה והדיבור, אבל כדי להגיע לזה צריכים התעוררות ותשוקה, וזה בשורת אליהו הנביא, יהיה בשורת אליהו ז"ל, להתעורר תשוקת ישראל קודם ביאת משיח. משיח מסתובב כאן ואף אחד לא רוצה לראות אותו. משיח שהולך להגיע אתה לא מחכה לזה ולמה שאתה מחכה לא יגיע אף פעם. לא רעב ללחם ולא צמא למים היום אנחנו נמצאים בדור שלא חסר לנו ב"ה שום דבר מלחם ומים, ומחפשים כי אם לשמוע דבר ד'.

אדם שעושה יחוד מעלה את כולם למעלה

וברגע שאדם מייחד מחשבה ודיבור, שיהא יחוד בכל הרגשת איבריו ומדותיו, אזי נעשה יחוד גמור בכל העולמות למעלה. ולא רק לעצמך אלא מעלים בזאת את כל העולמות העליונים בייחוד הנ"ל. ויהא לך זה כלל גדול, כי זה הוא כל עיקר שתורתנו ועבודתנו תלויה בה, והוא כל הכוונות שיש על סידור התפילה. ואם תזכה, תבין איך הוא דבר גדול מאוד, וירגיל עצמו בזה מעט מעט, אם הוא כבד ממנו להתפלל כל התפילה בזה. ואם אתה לא יכול להתפלל את כל התפילה מתחילים לאט עד שמגיעים לזה.

אליהו קיבל זאת מנדב ואביהוא

לכאורה למה אליהו הנביא קיבל כזה מתנה שהוא זה שמעורר אותנו להגיע להשתוקקות הנ"ל, אלא שלפני זה היה נדב ואביהוא שהם בקרבתם לפני ד', והסיבה לזה שאליהו הוא המעורר התשוקה הוא, כי נודע, כי פנחס שהוא אליהו, זכה לנשמות של נדב ואביהוא בני אהרן. ונודע, שסיבת מיתתו היה, על ידי השתוקקות רב, כמו שכתוב בקרבתם לפני ד', בהתלהבות גדולה בעבודתן להבורא ב"ה, והיה להם תשוקה גדולה מאוד להקב"ה. אמרו על המגיד ממעזריטש זי"ע מתי הסתלק מעולם, כשלא היה מצב להחזיק יותר את הנשמה בגוף. והיות שכבר לא היה לו כוח לזה אז הנשמה הסתלק מהגוף.

אחד מפלאי הבריאה הוא שהנשמה מחובר עם הגוף

וזה רופא כל בשר ומפליא לעשות, אחד מהפלאים הוא שהנשמה יהיה מחובר לגוף, המגן אברהם אומר שכל לילה הנשמה חוזרת למעלה ולא רוצה לרדת לעולם יותר, כי לאן אתה שולח אותי, עד שהקב"ה מכריח אותה לרדת לעולם, מודה אני לפניך שהחזרתני בי נשמת

בחמלה רבה אמונתך. לדעת מי אני ולאן הוא שולח אותי, אדם אומר להקב"ה אתה מאמין בי ונותן בי אימון שאני יחזור בתשובה.

נדב ואביהוא הגיעו לכוזה התלהבות שיצאו מעצמן לגמרי

ומשום הכי אומרים שלא עשני גוי, כי לפעמים נשמה כבר לא רוצה לרדת לעולם יותר, ואז אין ברירה נותנים לו איזה נשמה של גוי במקום זה. ומשום הכי אדם צריך לעורר את התשוקה להקב"ה. נדב ואביהוא הגיע לכוזה התלהבות עד שיצאו מעצמן לגמרי. **עד שמחמת דביקותן באור בהיר וזך, ותשוקה חזקה, נפרדו נשמותיהן מגופן.** וכמו אם שמים נר ליד אבוקה הנר מתחבר לאבוקה, **האור החיים הק'** אומר לשון שהיה להם עריבות ומתיקות ותצא אש מלפני ד' ותאכל אותם וימותו, למה, כי כבר היו לפני ד'.

מחמת גדול הקירוב באש נדבק נשמתן באור הזך

וזהו שנאמר ותצא אש מלפני ד' ותאכל אותם וימותו לפני ד', לפני ד' דייקא, שנתקרבו מאוד בהתלהבות גדול המכונה לאש, מלפני ד'. ואומר בקרבנתם לפני ד' וימותו, מחמת גדול הקירוב באש ההתלהבות והתשוקה, נדבקה נשמתן באור הזך.

סיפור על הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע

מסופר על הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע שכל יום לפני התפילה היה נפרד מהמשפחה שלו ומתלמידיו ומכולם. תלמידו הרה"ק רבי אורי מסטרילעסק זי"ע כשהגיע להרה"ק מרוזין זי"ע אמר לו תגייד לו משהו מרבך הגדול. ואמר לו שכל יום לפני התפילה היה נפרד ממשפחתו ומתלמידיו ומכולם. ואמר שפחד שמרוב תשוקה להקב"ה הנשמה תצא מהגוף. ואמר שהשאיר צוואה אחד ואמר שיש לו כאן מזוודה עם כתבי ידות ותדעו לכם שזה לא מהתורות שלי אלא של רבי הרה"ק מקארלין. והרה"ק מרוזין שיבח יותר מה שאמר על עצמו ממה שאמר על רבו. דהיינו אפילו שיש לאדם תשוקה אבל הוא פחד שיגיידו את כל התורות של הרבי שלו עליו.

סיפור עם הרה"ק מקאברין זי"ע

מסופר שמישהו ביקש מהרה"ק מקאברין זי"ע שיבוא אליו מחר בבוקר. אמר לו הרה"ק הנ"ל אני עוד הולך לישון, ואומרים בידך אפקיד רוחי ומי אומר שהקב"ה יחזיר לי את הנשמה בכלל, ואפילו שכן הרי אנחנו אומרים בתפילה נפילת אפיים שזה עוד פעם מסירות נפש, ואיך אתה רוצה שאני יגייד לך עכשיו איפה אני יהיה מחר. וזה היה הצדיקים שמרוב תשוקה היו כ"כ דביקים בהקב"ה.

על ידי מסירות נפש אפשר לזכות לנשמה גדולה

ואחר כך זכה פנחס שהוא אליהו אל אלו הנשמות. אדם על ידי מסירות נפש יכול לזכות לנשמה גדולה. כתוב משה ואהרן בכוהניו ושמואל בקוראי שמו, כל אחד שלומד תורה זה איתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, כל אחד שעובד את הקב"ה יש לו סיוע מאהרן הכהן, באים לעזור לך להגיע לכך.

עבודת האדם הוא לחבר כל דבר לה' אחרונה

ולכך, אדם שיש לו תשוקה להגיע לייחוד הנ"ל, ומי עוזר לך אליהו הנביא, תמיד הוא היחוד והתשוקה, שעל ידו יהיה היחוד השלם, על ידי אליהו. וגם לעתיד לבוא אני ישלח אותנו, כי הוא היה הכלי לקבל את האור של נדב ואביהוא. ולמה אליהו בעצמו לא קיבל זאת, אלא השם אליהו מורכב מקל יהו, שהן אותיות א"ל יה"ן, שהוא יחוד ה' אחרונה אל יה"ו. דהיינו לחבר כל דבר לה' אחרונה. וזה עבודת האדם בעולם.

בזה שיושבים בשיעור ומקשיבים זה גילוי אליהו

שכל התשוקות של ישראל, שהוא בחינת מ"ן, כל פעם שאנחנו נותנים תשוקה זה איתערותא דלתתא, וזה בעצם כלום ועל ידי שאדם יודע שהוא בעצם כלום בזה הוא מעורר את התשוקה ולהגיע לבחינת מ"ן, ואז הקב"ה נותן לך את התשוקה ואז מגיעים אל יחוד דבור ומחשבה. ומי נותן לך התשוקה הזאת, קודם זה היה אצל נדב ואביהוא ואח"כ זה עבר לפנחס ומשם לאליהו, ועכשיו כל פעם שיש ליהודי גילוי אליהו שזה ע"י שיש לו חשק ללמוד, או בזה שיושבים עכשיו בשיעור ביחד יש לכם גילוי אליהו שהוא נותן לכל אחד חשק לקום ולבוא ולהקשיב לשיעור. הוא על ידי אלו הנשמות שעשו עבודת ד' ויחוד הגמור בתשוקתן הגדולה. ועל ידם נשפע לכולם בחינת אליהו.

אדם שמחבר את המחשבה עם הדיבור אזי המעשה בשלימות

כנודע, שאנא ד' הושיעה נא, אנא ראשי תיבות אליהו נדב אביהוא, ומשם יש לכל אחד תשוקה, תמיד המ"ן והתשוקה הוא על ידם. שזה איתערותא דלתתא הכל מגיע על ידי נדב ואביהוא. כתוב מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, אדם שעושה זה בא על ידי דיבור לפני זה, ומתי זה מגיע לשלימות כשזה היה לפני זה ייחוד מחשבה ודיבור ביחד, מצרפה מלשון צורף לצרף את המחשבה עם הדיבור ואז המעשה יהיה בשלימות. אבל מחשבה בלי דיבור ומעשה בלי דיבור זה לא עבודה שהקב"ה רוצה אותנו בכלל.

הקב"ה מחכה לשלום

וזה נקרא שלום, אמרנו שהקב"ה מחכה לשלום, תפילה זה שלום תורה זה שלום וכן אדם שהולך בדרך שזה התבודדות זה ג"כ שלום, שהוא שלימות גמור. השלימות מגיע רק על ידי תשוקה, כי בלא זה נקרא עבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס, יכול להיות שדברת ועשית אבל זה רק חצי עבודה. אולי יש שם שכר אבל זה לא שלימות, מלשון פרוסה, שהוא דבר השבור לחצאין, שאינו דבר שלם. היום הולך העתק הדבק יכול להיות שעשית אבל את המחשבה לא הפעלת, היום יש גאוניים בהעתק הדבק, אבל בביטול זה לא עובד ככה, ובלי תשוקה להגיע לאין זה כלום, כמ"ש אל תהיו כעבדים כו' על מנת לקבל פרס, עבודה פרוסה שאינו שלימות.

אדם צריך להסכים ויחליט בדעתו ויהיה שמח

ומתי זה שלימות, אך העיקר הוא, להיות לעובד ד', בשעה שמדבר דברי תורה ותפילה, תשוקה חזקה ודביקות גדולה. ואז זה שלימות. שיסכים כי יש אנשים שטוב להם כמו שהוא ולא מחפשים משהו אחר כלל, אבל הוא צריך ויחליט בדעתו ויהיה שמח, ואפילו שזה קשה ובקושי הולך לך, אבל כמו אדם שנכנס לעבודה ויודע שמזה יהיה לו כסף ולא נהיה עייף כלל

וממשיך לחפש ולעבוד ולעסוק בזה, והוא כבר שמח על הדרך הזה כי מאמין שזה יגיע בסוף, והעיקר הלואי שתדבק נשמתם בדבורים האלו, עד שתצא מן הגוף, כמו אצל נדב ואביהוא.

בלי החטא לא היו מתים כלל

הגם שיש דיעות בש"ס על מהות סיבת מיתתן, מכל מקום, האמת הוא גם כן כמו שאמרנו, אדם שהוא לא כ"כ נקי החטא מונע ממנו, ובלי החטא לא היה מתים כלל והיו עושים זאת עוד פעם ועוד פעם. רק שגם מה שאמרו בש"ס הוא אמת. שלולא זאת שאמרו בש"ס היה הבורא ב"ה משמרן שלא יהיה יציאת נפשותיהן ממש, ועל ידי מה שאמרו שחטא מתו באמת, ומיד לאחר שנתדבקו נשמותיהן בגודל דביקותם היה חוזר ומאיר בהם חיות חדש, רק שעל ידי אלו הדברים האמורים בש"ס גרמו להם לזה, שלא יזכו לחיות חדש. והבן. אבל באמת, עבודתן היתה עבודה תמה מאוד.

התכלית של הבריאה הוא שנישאר כאן

אצל רבי עקיבא כתוב כל ימי הייתי מצטער מתי אבוא לידי ואקיימנו, ועכשיו שזה הגיע האם לא יעשה זאת. דהיינו כל החיים היה מצטער שהיה עושה מסירות נפש, וכמו שהיה אצל משה רבינו בקבלת התורה אל ידבר עמנו פן נמות, כל התכלית של הבריאה הוא לא שנמות אלא שנמשיך לעבוד הלאה, א"כ היות שאנחנו לא כ"כ נקיים ממילא הנשמה יוצאת מהגוף, אבל זה לא התכלית של הבריאה ובשביל זה יש לכם מספיק מלאכים, ואם משה רבינו ידבר אתנו אנחנו לא נמות מזה.

כל הכוח שיש לנו היום הוא מרבי עקיבא שעשה מסירות נפש

אותו דבר כאן רבי עקיבא כל פעם באמירת שמע ישראל הגיעו למסירות נפש ממש, והיה מצטער מי אומר שאחרי התפילה אני עוד נמצא כאן, וברגע שראה אחרי התפילה שנשאר בחיים נכנס עוד פעם למסירות נפש, וברגע שהיה מסרקים בשרו במסרקות של ברזל ואז לא היה דרך אחר מלהגיע להקב"ה א"כ עכשיו שבא לידו יותר אני כבר לא יעשה את הייחודים האלו. אבל אדם שיש לו את הכוח לעשות יחוד מחשבה דיבור ומעשה ולבטל את עצמו לגמרי להקב"ה זה הכל בכוח של רבי עקיבא ואלהו הנביא שהוא בחינת משיח.